

මාංශ අනුභවය පිළිබඳ බහුදේශ ඉගැන්වීම්

[සිංහල – Sinhala – سنهالي]

මුහම්මද් මන්සූර් දන්ලාන්

2013 - 1434

IslamHouse.com

تناول اللحوم في الديانات: البوذية والهندوسية والمسيحية
« باللغة السنهالية »

محمد منصور دحلان

2013 - 1434

IslamHouse.com

මාංශ අනුභවය පිළිබඳ බෞද්ධ ඉගැන්වීම්

දහම් අපකීර්තියට පත් කිරීම සඳහා වරෙර චන්තනයෝ නියුතු සුළු පිරිසක් මාංශ අනුභවය පිළිබඳව තම දහමෝ මූලාශ්රයන්හි සඳහන් වී ඇත්තෝ කුමක්ද යන්න ගෙන නිවැරදි දැනුමකින් තොරව උද්වේශය පමණක් පදනම් කර ගනිමින් විකෘත මත වාදයන් ඉදිරිපත් කරමින් සිටිති.

ඒ නිසා මෝ පිළිබඳව ඇති ආගමික මූලාශ්රයන්හි සඳහන් ක රුණු හා ආගමික විද්වතුන්ගේ අදහස් මමෙහින් ඉදිරිපත් කරන්නට අපකේෂා කරන්නමු.

ආගමික මූලාශ්රයන් පිරික්සීමදී පහි ගිය වැදගත් කටුණක් නම් කිසිම දහමක් මාංශ අනුභවය අනිවාර්ය කර නොමැති බවය. මාංශ අනුභවය පුද්ගලික කැමැත්ත හෝ අ කැමැත්ත පදනම් කර ගත් වර්යාවකි. මෝ අතර කිසිම ප්රධාන දහමක් මාංශ අනුභවය තහනම් කර ද නොමැත. මමෙ කටුණු දැන ගත හැකි වන්නෝ උද්වේච්ච චන්තනය පසකෙ ලා ආගමික මූලාශ්රයන් පරිශීලනය කර බැලීමෙන් පමණි. ආගමික විද්වතුන්ගේ මතද මෝ සමීඛන්ධව වැදගත් වයි. ශ්රී ලාංකයේ සමාජය බහු ජන වාර්ගික හා බහු සංස්කෘතික එකක් වන අතර එක් එක් වාර්ගිකයන්ට හා සංස්කෘතීන්ට ආවේනික වූ සිරිත් විරිත් පැවතීම ස්වභාවික කටුණකි. ආහාර, ඇඳුම, ආගමික විශ්වාසයන් හා නැමදුම් රටාව, විවාහ කටයුතු, අවමංගල කටයුතු යනාදිය මෝ අනුරින් වැදගත් වන අතර, මවො එක් එක් කෛටසට ආවේනික වූ සිරිත් විරිත් පිළිපදීමන් සිදු කිරීම ද ස්වභාවික දයෙකි. “මගෝ පිළිවතෙ නුඹ ද අනුගමනය කළ යුතු යැයි බල කිරීමට කිසිවකුට අයිතියක් නොමැති බව” රටෝ ව්යවස්ථාවෙන් ඉදිරිපත් කෛට ඇති මූලික අයිතිවාසිකම් අනුව මනෝම අනකුත් සිවල් හා දණ්ඩ නීති සංශ්රනයෙන් ද සහතික කෛට ඇත. ඉස්ලාමීය ඉගැන්වීම් මෝ පිළිබඳව ඉතා පැහැදි ලි ලසෙ කටුණු ඉදිරිපත් කර ඇත.

“දහම සමීඛන්ධව බලකිරීමක් නොමැත. අයහමගින් යහමග පැහැදිලිව ඇත.” (අල්-කුර්ආන් 2: 256)

“නුඹගේ පරමාධිපති අභිමත කළේ නම් මිහිතලය මත සිටිනා සියල්ලන්ම විශ්වාසවන්තයින් වන්නට ඉඩ තිබිණ. වඛවෙන් මිහිසුන් (සියල්ල) විශ්වාසවන්තයින් වන ලෙස නුඹ (මුහුම්මද් නඩවරයාණනි) ඔවුන්ට බල කරන්නෙහි ආ” (අල්-කුර්ආන් 10:99)

ලබාව සිය ලු දහමේ මිනිසාගේ වන්නන නිදහස සහතික කොට ඇත. අංගුත්තර නිකායයේ මහා වග්ගයේ වන කාලාම සුත්තයේ බුදුන් වහන්සේ දෙසෙනා කළදේ මයෙයි. එහි කට්ඨක අර්ථය ඔබගේ අවධානය පිණිස පහතින් ඉදිරිපත් කර ඇත්තලො.

බුදුන් වහන්සේ කඟසඟල් රට කසේපුත්ත නියමේ ගමට වැඩිය අවස්ථාවේ එහි විසු කාලාමයෝ නමේ වූ පිරිස උන්වහන්සට ඉදිරිපත් කළේ ඉතා වැදගත් මනෙම බුද්ධිමය විමසුමකින් පැහැදිලි කළ යුතු බැරැදුම් ප්රශ්නයකි.

“ස්වාමීනි! කසේපුත්තයට පැමිණෙන මහන බමුණෝ තම තමන්ගේ වාද අගයමින්, අනුන්ගේ වාද හළො දකිති. මඟවුන්ගෙන් කවරකේ ඇත්ත කියත්ද? කවරකේ බඟුරු කියත්ද? කවරකේ පිළි ගත යුතු ද? කවරකේ අත්හළ යුතුද? යන විමිතියෙන් අපි පසුවලො ”. මයෙ කාලාමයන් ඉදිරිපත් කළ පැනයයි.

උන් වහන්සේ විදා කාලාමයන්ට තරුණී කර දුන් විම පර්යේෂණය කාලාමයන්ට ඉන් පසුවත් සැක විමිති ඇති අවස්ථාවලදී ද බඟහෝ ප්රයෝජනවත් වන්නට ඇත. එය කාලාමයන්ට පමණක් නොව සකලවිධ මුළාවම්, රුවවම්, අන්ධකාරවල ගිලිම් ආදියෙන් මදි සත්යය අසත්යය වටහා ගැනීමට ඉවහල් වන අගනා පර්යේෂණයකි.

විම පර්යේෂණය පහත දැක්වෙ.

කාලාමයනෙ, යමක ගැන සැකයක් විමිතියක් ඇති විම ස්වභාවිකය. සැකයක් ඇති වන්නේද සැක කටයුතු දයෙක් ගැනමය. විවැනි සැක දුරු කරගනෙ ඒ දයෙ පිළි ගත යුත්තදේ පිළි නඟගත යුත්තේදැයි තීරණය කර ගැනීම ඉතා වැදගත්ය.

විවැනි තීරණයක් ගැනීමදේ:

- 1. එය බඟහෝ අවස්ථා වල අසා ඇත්තයේ,
- 2. එය අපගේ ඉපැරණි පරම්පරාගත සම්ප්රදාය වන්නයේ,

3. විය දුෂමාන ආරංචියක්ව පැවැත්තයේ,
4. විය ලියකියවිලි වල සඳහන්ව ඇත්තයේ,
5. විය අප උගත් ශාස්ත්‍රයට සරිලන්නයේ,
6. විය එසෝයැයි අනුමාන වශයෙන් සිතන්නයේ,
7. විය අපගේ හුරුවරයාගේ මතයද වන්නයේ,
8. විය අපගේ දෘෂ්ටියට ගැළපේ,
9. විය තර්කානුකූලව බලන කළ මැනවයි සිතේ,
10. විය ඉදිරිපත් කරන්නා ගරු කටයුත්තකේ මනේ පනෙ,

වැනි කරුණු මත පිහිටා විය පිළිගැනීමට තීරණය කළ යුතු නොවේ.

“යම් දයෙක් යහපත්ය, කුසල්ය, හා නිවැරදිය යනුවෙන් ඔබටම වැටහෙදේ, විය උතුමන් විසින් මැනවයි සමීභාවකද, විය බොහෝ දෙනාගේ යහපත පිණිස වන්නදේ, එවිට විය පිළිගනෙ පිළිපදිනු. යම් දයෙක් අයහපත්ය අකුසලය හා වරදය යනු ඔබටම වැටහෙදේ ඒ දයෙ උතුමන් විසින් ද නොමැනවයි පිළිකවේ කරන ලදද එවිට විය නොපිළිගනු.”

අද අප වරෙර හා ක්රෝධ වන්තනය මත පදනම් වී අන් අය වනෙ දමා ගසන්නාවූ වෝදනා, මැසිවිලි, හා උද්ඝෝෂණ කතෙරම් දුරට ඉහත බුද්ධ භාෂිත දර්ශනය සමග සැසඳෙදැයි සමයා බැලිය යුතු නොවන්නදේ?

මේ පිළිබඳව ඉස්ලාමීය කෝණයෙන් කරුණු විමසා බලමු.

‘නුඹලා දැන ගනෙ සිටින තත්වයේ අසත්යය සම ග සත්යය නුඹලා නොපටලවවු. තවද නුඹලා සත්යය නොසඟවවු. (අල්-කූර්ආන් 2:42)

බුහාරි හා මුස්ලිම් යන හදිස් ශ්රිතවයන්හි සඳහන් නබි වදන උපුටා පහතින් දක්වා ඇත්තමු.

‘නියත වශයෙන්ම සත්යය යහපත කරා මග පෙන්වයි. යහපත ස්වර්ගය කරා මග පෙන්වයි. නියත වශයෙන්ම සත්යයවාදියකේ ලසෙ අල්ලාහ් විසින් මිනිසකු ලියා ගනු ලබන තකේ ඔහු සත්යය ප්රකාශ

කරමින්ම සිටියි. නිශත වශයෙන්ම අසත්යය අයහපත කරා මග පනේවයි. අයහපත නිරය කරා මග පනේවයි. නිශත වශයෙන්ම මිනිසකු බොහෝකාරයකු ලෙස අල්ලාහ් විසින් ලියා ගනු ලබන තනේ ඔහු අසත්යය ප්රකාශ කරමින්ම සිටියි.

ආගමික බහුත්වය හා ආගමික නිදහස පිළිබඳව වූ ඉස්ලාමීය ඉගැන්වීම් කෙරෙහිද අපගේ අවධානය යොමු කරමු. අන් දහමේ වලට අපහාස නොකරන ලෙසද ඉස්ලාමය ඉතා පැහැදිලිව උගන්වන්නේය.

“අල්ලාහ් හැර කුමන දෑයක් ඔවුන් නමැදින්නදේ එයට නුඹලා අපහාස නොකරව්” (අල් කුර්ආන් 6:108)

“(නබවරය) නුඹ මසෙවේ පවසවු. මනුෂ්‍යයෙහි , සැබැවින්ම නුඹගේ පරමාධිපතිගෙන් වූ සත්යය (අල්-කුර්ආනය) ඔබ වනෙ පැමිණ ඇත. එබැවින් කවරකු (එය අනුගමනය කර) යහමඟ (තමා) ගන්නේද එහි යහ ඔහුටමය. යමකේ නොමඟ (තමා) ගන්නේද එහි අයහ ඔහුටමය. තවද මම (නබවරයා) ඔබව (ජනයාව) (බලකර) පාලනය කිරීමට බලයක් ඇත්තකු නොවන්නමේ. (අල්-කුර්ආන් 10:108)

“සත්යය නුඹගේ පරමාධිපතිගෙන් යැයි (නබවර ය) පවසවු. එහෙයින් කැමති අයකු විශ්වාස කරත්වා , කැමැති අයකු ප්රතික්ෂපේ කරත්වා” (අල්-කුර්ආන් 18:29)

ඉස්ලාමීය සමාජ වර්ගාවන් පිළිබඳව ඇති ඉගැන්වීම් වලින් බඳක් කෙරෙහි ද අපගේ අවධානය යොමු කරමු.

“(විශ්වාසවත්තයෙහි) ඔබ නීතිගරුක වන ලෙස ද හඟද ක්රියාවන් කරන ලෙස ද ඥාතීන්ට උපකාර කරන ලෙස ද අල්ලාහ් සැබැවින්ම ඔබට නියම කරන්නේය. අවමානයට ලක්වන ක්රියාවන්, පාපයන්, අපරාධයන් ආදී දෑය (ඔබ කෙරෙහි) ඔහු(අල්ලාහ්) තහනම් කරන්නේය. (මේ දෑය) ඔබ මතක තබා ගත යුතු යැයි ඔහු ඔබට යහ අවවාද දෙන්නේය.” (අල්-කුර්ආන් 16:90)

“(විශ්වාසවත්තයෙහි) නීතිය අනුරූප පිළිපැදීමකින් අල්ලාහ් වනුවෙන් ඔබ සාක්ෂි දරවු. මිනිසුන්ගෙන් එක් කමටසක් කෙරෙහි (ඔබ තුළ ඇති) ද්විශේය (ඔවුන්ට) අපරාධයක් කිරීමට ඔබව පමණ ලඹවා නොගනවු.

(කභපමණ ක්රෝධයන් තිබුණ ද) ඔබ නීතියම ක්රියාත්මක කරවූ. එය බියබැතිමත්තාවයට ඉතා සමීප වන්නේය. (කුමන අවස්ථාවක දී වුවද) ඔබ අල්ලාත්මම බිය වුව. සැබැවින්ම අල්ලාත් ඔබ කරන දෑ හඟඳින් දන්නේය.” (අල්-කුර්ආන් 5:8)

“විශ්වාසවන්තයිනි, කිසිම පිරිමියකුට අන් කිසිම පිරිමියකු සමච්චල් නගකළ යුතුය. ඔවුන් මඟවුන්ට වඩා උසස් විය හැකිය. (එසේම) කිසිම ස්ත්රියක් අන් කිසිම ස්ත්රියකට සමච්චල් නගකළ යුතුය. ඔවුන් මඟවුන්ට වඩා උසස් විය හැකිය. ඔබගෙන් අයකුෙ අන් අයකුට අපහාස නගකළ යුතුය. (නපුරු) නම් පටබැඳීමේ නගකළ යුතුය. විශ්වාස කළ පසු නපුරු නම් පටබැඳීම අති මහත් පාපයකි. ක වූරුන් හෝ (මයිනි) අන් නඟවුවහගත් ඔවුන් (සීමාව ඉක්මවූ) අපරාධ කරුවන් වන්නෝය. (අල් කුර්ආන් 49:11)

පහත සඳහන් ශුද්ධවූ බයිබල් වාක්යය ද අපට පවසන්නේ සත්යයෝ වැදගත් කමය.

‘ඔබ සත්යය අවබෝධ කරගත් නහේය. සත්යය ඔබ හිදහස් කරන්නේය.’
(ශුද්ධවර ජගහන් 8:32)

හින්දු දහමේ උගන්වන්නේද සත්යය එකක් බවය.
‘ඒකමේ සත්ත්’ (රිශ්වදේය) අර්ථය: සත්යය එකකි.

එනිසා අපි සත්යය අවබෝධ කර ගනිමු. දැනුවත් වමු, වරෙය, ක්රෝධය හුරන් කරමු. සාමකාමී, හා සමගියෙන් බැඳුණු මච්චමක් ගඟඩ නගමු. ඉදිරි පරපුරට සාමකාමී හා සෞභාග්යයයන් සපිරි රටක් ගඟඩ නගන්නට අවශ්ය අඩතාලම දමන්නට අදම අධිෂ්ඨාන කර ගනිමු.

මාංශ අනුභවය පිලිබඳ බෞද්ධ ඉගැන්වීම්

පරෝදණීය විශ්ව විද්යාලයේ පාලි විශෂේවදේ උපාධිධාරී කපුන්දෑවෝ කමලසිරි හිමි විසින් ලියන ලද “නිර්මාංශ ආහාරය පිළිබඳ බෞද්ධ ස්ථාවරය” නමැති ග්රන්ථ යට වම විශ්ව විද්යාලයේ පාලි හා බෞද්ධ අංශාධිපති ආචාර්ය මුවඅැටගම ඤාණානන්ද හිමි විසින් ලියන ලද පරෙවදනින් පහත සඳහන් කඟටස උපුටා ඉදිරිපත් කඟට ඇත්තමු.

“ලෝකයේ සියලු ජීවිත ආහාරය මත යැපෙති. එය සර්ව සාධාරණ ලෝක නියාමයකි. මම කාරණය බුද්ධ දෛනියාවලි “සමිධෝ සත්තා ආහාරටීතිකා” යනුවෙන් කවෙයන් සඳහන් වේ. ආහාරය හෝ ආහාර රටාව පාරිසරික සාධක මත බහෙවෙන් රඳා පවතියි. ඒ ඒ පරිසර පද්ධතීන්හි ඊටම ආවණික සත්ත්වයන් මෙන්ම විවිධ ගහ කමළුද ඇත්තයේ. මිනිසා සසෙ සත්ත්වයින්ගෙන් වනෙස් වන කාරණා අතර ජර්ධන සාධකයක් නම් ඔහු සතු විචාර බුද්ධිය පදනම් කරගෙන ක්‍රියා කිරීමේ හැකියාවයි. ආහාර විෂයයේ දී මිනිසා සම්බන්ධයෙන් පාරිසරික සාධක වලට අමතරව මානසික සාධකද වැදගත් වන බව ජර්කටව පෙනෙන කල්හිකි. මනුෂ්‍යයා තම ආහාර සකස් කර ගන්නේ ඔහුගේ ආශාව හා ධ්‍රැවය ද පදනම් කරගෙනයි. විඛවෙන් ඔහු පාරිසරික සාධක වලට අමතරව තම සිතැති අනුව විවිධ දෑ ආහාරයට එක්කර ගැනීමට හුරු පුරුදු වී සිටී. ආහාරය පිළිබඳව ආගමික මග පෙන්වීමද මේ සම්බන්ධව තීන්දු තීරණ ගැනීමේදී ඉතා බලවත් ලෙස බලපාන බව අප දැක ඇත්තලො.

ආහාර වනුර්විධ බව බුද්ධ දෛනියාවයි. ඒවා නම් එස්සාහාර, විඤ්ඤාණාහාර, මනෝසඤ්චනේනාහාර, හා කබලිංකාර ආහාර වශයෙනි. මේ අතර අප ආහාර වශයෙන් සාමාන්යයෙන් සලකනු ලබන්නේ කබලිංකාර ආහාරයයි. එම ආහාරය නිර්මාංශ වුවක් හවෙන් මසින් තමර වුවක් විය යුතු බව ඇතැමිනු සිතති. එය බහහෝ දනොගේ සාකච්ඡා සම්මන්තරණ වලට බඳුන් වන මාතෘකාවක් බවද පනෙ.

මහාචාර්ය රට්‍රේකානේ වන්දවිමල මහනාහිමි ගේ “ධර්ම විනිශ්චය” ග්‍රන්ථයේ 238 වැනි පිටුවෙන් පහත සඳහන් කමටස උපුටා දක්වන්නට කැමැත්තලො.

ජර්ශ්න අංක 100: වුන්දකර්මාර පුත්රයා විසින් තථාගතයන් වහන්සලේ පිළිගැන් වූ සුකරමද්දවය කුමකින් කසෙවේ පිළියලෙ කරන ලද්දක්ද?

පිළිතුර: “සුකරමද්දවනින් නාතිතරුහස්ස නාතිපින්හස්ස චකජවේධක සුකරස්ස පවත්තමංසං, තං කිර මුදුඤ්චවෙ සිනිද්ධඤ්ච හගති තං පටියෝ උපතේවා සාධුකං පවාපතේවාති අත්ථගා ” යනුවෙන් ‘සුකරමද්දවය’ යනු ඉතා ළපටි ද නගවු ඉතා තරුණ ද නගවු තනිව වාසය ක ළ සුකරයකුගේ මෘදු වූද, සිනිඳු වූද මසින් පිළියලෙ කළ ආහාරයකැයි මහා පරිනිර්වාණ සුත්ර අටුවාවේ පවසා තිබේ. මයෙ අටුවාවාරීන් වහන්සලේ විසින් පිළිගත් මතයයි. මස් වැළඳුන යි කීම

තථාගතයන් වහන්සටේ අගභෞතවයක යැයි සැලකූ අය අතීතයකේ ද වුහ. ඔවුන්ගෙන් ඇතමකු සුකරමද්දවය මඳ වූ බතට පස්ගෝරස යමදා පිසූ ආහාරයකැයි කියන බවත් ඇතමකු තථාගතයන් වහන්සෝ ගෝපිරිනිවිම සිදු නමවම සඳහා පිළියම ල කළ රසායන බහෙතෙකැයි කියන බවත් පරිනිර්වාණ සුත්ර අටුවාවකේ දක්වා තිබේ. තවත් සමහරු සුකරමද්දවය හනු වර්ගයකින් පිළියම ල කළ ආහාරයකැයි කියති. සුකරමද්දවය ගැන මසෙෝනානා මත පළ කරන අයට ඒවා ස්ථිර කිරීමට කිසිම සාක්ෂියක් නැත. සුකර මාංශය පහත් ආහාරයකැයි සිතා ඇතැමිනු සුකර මාංශය බුදුන් වහන්සෝ වැළඳුහයි කීමට වරද්ධ වකේ. ආහාරයෙන් සුද්ධියක් ඇති වන බව බුදුවරයන් වහන්සෝලා නම වදාරන්නාහ. ඇතැමිනු බුදුවරු, රහත්හු මත්ස්යමාංශයෙන් යුක්ත ආහාර නම වළඳන්නාහ යි සිතා සුකරමද්දවය මසින් පිළියම ල කළ අහරක් නම වකේ යි කියති. එය ඔවුන්ගෝමනිමාත්රයකි. බුදුන් වහන්සෝ මත්ස්යමාංශ නම වළඳනා බවට පිටකත්රයෙන් සාධක නම දැක්විය හැකිය. වැළඳු බවට නම පිටකත්රයෙන් හා අටුවාවලින් සාක්ෂිය දැක්විය හැකි ය.”

“සුකර මද්දවය: තරුණ උග්‍රන්ගෝමාංශය; පැසි උග්‍ර මස ”. **(බෞද්ධ ශබ්ද කෝෂය - 1644 වැනි පිටුව)**

ත්රිපිටකයෝ දීඝ නිකායෝ මහා පරිනිබ්බාන සුත්රයෝ කමටසද පහතින් උපුටා දක්වා ඇත්තමු.

“කැමති තාක් හමෝග නගරයකේ වසූ භාග්ගවතුන් වහන්සෝ ‘ආනන්ද, පාචා නුවරට යමු ’ යි, බමහමෝ හික්ෂු ණ් සමග පාචා නුවරට වැඩ වුන්දකර්මාර පුත්රයාගෝ අඹ උයනකේ වසන සකේ. ‘භාග්ගවතුන් වහන්සෝ තම අඹ උයනකේ වසති’ යි අසා වුන්දකර්මාර පුත්ර බුදුරදුන් වතෙ ගමස් වැඳ පසකෙ හිඳගත්තයි. උන්වහන්සෝ ධර්ම කථාවෙන් වුන්ද සනුටු කර වුහ. සනුටට පත් වුන්ද හික්ෂු සංඝයා සහිත භාග්ගවතුන් වහන්සටේ පසු දින දානග සඳහා ආරාධනා කළයි. උන්වහන්සෝ නිහඬව එය පිළිගත් සකේ. වුන්ද ඒ බව දැන වැඳ පැදකුණු කමට ගියයි. රූ ගත වූ පසු වුන්ද සිය නිවසකේ බමහමෝ සුකරමද්දවත් ප්රණීත ආහාර පානත් පිළියම ල කරවා කල් දැන්විය. භාග්ගවතුන් වහන්සෝ පරෙවරු හැඳ පරෙ වූ සිවුරු පාසිවුරු ගනෙ වුන්දකර්මාර පුත්රගෝ ගටෙ වැඩමවා පැනවූ අසුනකේ වැඩහුන් සකේ.

භාග්‍යවතුන් වහන්සේ: ‘චුන්ද, ඔබ පිළියලෙ කළ සුකර මද්දවයනේ මා වළඳවන්න. පිළියලෙ කල අනිත් කෑමේ බිමේ වලින් හික්කු සංඝයා වළඳ වන්න’

‘චනමෙයි, ස්වාමීනි’ කියා පිළිතුරු දුන් චුන්ද කර්මාර පුත්ර ඒ අන්දමින් වැළඳ විය.

භාග්‍යවතුන් වහන්සේ: ‘චුන්ද, ඔබේ ඉතිරි සුකර මද්දව වළලන්න. චුන්ද, දවෙයන් සහිත මුත් සහිත බඹුන් සහිත ලෝකයෙහි දවේ මිනිසුන් සහිත සත්ව ප්රජාවෙහි තථාගතයන් වහන්සේ හැර විය අනුභව කමට දිරවිය හැකි වනෙ කිසිවකුත් නොදකිම’.

විය පිළි ගත් චුන්ද ඉතිරි සුකර මද්දව වළ දමා භාග්‍යවතුන් වහන්සේ වනෙ අචුත් වැඳ පසකෙ වා ඩි විය. භාග්‍යවතුන් වහන්සේ ධර්ම කථාවනේ චුන්ද පහදවා නැගී සිටි සකේ. චුන්දගේ දානය වැළඳු භාග්‍යවතුන් වහන්සේට දරුණු ලෝහිත පක්ඛන්දිකා රෝගය ඇති විය. මාරාන්තික දරුණු වදේනා පවතී. භාග්‍යවතුන් වහන්සේ සිහි නුවණින් පීඩා නොගනෙ ඉවසු සකේ. භාග්‍යවතුන් වහන්සේ ‘ආනන්ද, කුසිනාරාවට යමු’ යි වදාළහ. ‘චසයේ, ස්වාමීනි’ යි ආනන්ද තරෙ පිළිතුරු දුන්නයේ.

චුන්ද කර්මාර පුත්රයාගේ දානය වළඳා බුදුරජාණන් වහන්සේට දරුණු මාරාන්තික රෝගයක් ඇති විය කියා මා චසින් අසන ලදී. සුකරමද්දවය වැළඳු බුදුරජාණන් වහන්සේට දරුණු රෝගාබාධයක් හට ගත්තයේ. වරවේන ඇතිව භාග්‍යවතුන් වහන්සේ ‘මම කුසිනාරාවට යන්නමේ’ යි වදාළහ.”

(ඉහතින් මහා පරිනිබ්බාන සුත්රයෙන් උපුටා දක්වන ලද කඟටසින් එක් වැදගත් කරුණක් පැහැදිලි වයේ. ශ්රේෂ්ඨ වර්ගාවන්ගනේ හබේ බුදුන් වහන්සේ තමන් වහන්සේ වනෙ යහ සිතින් පිළිගන්වනු ලැබූ කිසිවක් ප්රතික්ෂේපේ කිරීම නොකළ අතර මේ අනුව සුකරමද්දවය පිළිගන්වද විය අන් කිසිවකුට සුදුසු අහරක් නොවන බව පවසමින් ඉතිරි සුකරමද්දවය වළ දමන්නට උපදෙස් දීමෙන් අදහස් වන්නේ කුමක්ද? මයෙ පැහැදිලිවම සියලු බෞද්ධයින්ටම අදාළ වූ උපදෙසක් නොවන්නදේ?)

පාතකඩ හික්කු අභ්යාස වී ද්යාලාධිපතිව වැඩ වසු රාජකීය පණ්ඩිත හනේපිටගදෙර ඤා ණසීහ මහා නාහිමි පාදයන් ගේ “ගැටලු තැන්”

ශ්‍රී ලංකාවේ 85 වැනි පිටුවෙන් පහත සඳහන් කථාපටය උපුටා දක්වන්නට කැමැත්තමු.

“කෘෂිකර්මයට මස් පිණිස සතුන් ඇති කිරීම හා බත්තර සුලු බ කිරීම ද අයත් වන බව අපි දනිමු. එසේම වගාව රැක ගැනීම පිණිස ගොවියාට කරන්නට සිදු වන කුඩා සතුන් විනාශ කර දැමීමේ ප්රාණ ඝාතය ගැන ද අපි දනිමු. ධීවර කර්මාන්තය එක්තරා ධනමාසය යන ක්රමයක් බව ද දනිමු. මේ සියල්ලම බාහිර හැඳින්වුවේ තරමක වනෙසක් ඇති වුවත් විදේශීය අදහස් මිනිසාගේ ජීවනමාලය සලසා දීමේ මාර්ග හැටියට සැලකුණු හමිබ කිරීමේ මාර්ගයන්ය. අප විකිනකොගේ ප්රතිපත්ති පිරීම සඳහා මේ එකදු වියාපාරයක් බාධකයක් හැටියට සැලකිය නොහැක. බුදුන් දවස සතුන් මරන්නේ මිනිසුන්ට මස් සැපයූහ. මහජනයා ඒ මස් මල දී ගෙන තම තමන් පරිභෝග කළා පමණක් නොව බුදුන් ඇතුළු මහසඟනට ඒ මස් සහිත ව දානයද පිරිනැමූහ. මගේ මේ මතය ප්රතික්ෂේප කරන සමහර පුද්ගලයන් සිටිය හැකිය. නමුත් මේ මගේ පිළිගැනීමයි. ඔවුන් දක්වන හේතු ප්රත්‍යය ක්රමය උඩ ප්රාණ ඝාතයෙන් තමන් ව වතුර ටිකක් බීමට වත් නොහැකියැයි මට අදහස් වියේය. එය එක පැත්තක තිබේවා. මිනි මැරීමේ නතර කර ගත නොහැකි තැනක මස් කෂම නතර කරන්නට බණ කියන්නට තරම් පිස්සුවක් මට වැලඳී නැත.”

ඉහුරුවත්තේ පියනන්ද මහා නාහිමි විසින් සකස් කරන ලද “බුදු දහමේ පැහ වසඳුම්-1” නම් ශ්‍රී ලංකාවේ 189-190 පිටු වලින් උපුටා ගත් විස්තර පහතින් දක්වා ඇත්තමු.

22 - ප්රශ්නය: විකිණීම සඳහා වළඳ පම ප්‍රභේද තබා ඇති මස් මාංශ මලයට ගෙන පරිභෝග කිරීම පාපයක් වදේ?

පිළිතුර:- “අපේ ධර්ම ශ්‍රී ලංකාවේ පස් පව්, දශ අක්‍ර සල් යැයි අත්හ ප්‍ර යුතු කටුණු පසළොසක් පනේවා ඇත. එසේම ආජීවය කලෙසෙන පිවන මාර්ග පසක් පනේවා ඇත.

- පිවත් වීම සඳහා මත්පැන් ආදී මදයට ප්රමාදයට හේතු වන දෑ විකිණීම,
- පිවත් වීම සඳහා මස් මාංශ වළඳාමේ කිරීම,
- පිවත් වීම සඳහා සත්ව පිවන වලට හානිකර ව ස විෂ වර්ග විකිණීම,

- පීචන් විම සඳහා කනෙකුගේ පීචනවලට හානිකර අව ආයුධ විකිණීම,
- පීචන් විම සඳහා සතූන් වලෙඳාමේ කිරීම (මසට සතූන් විකිණීම).

යන මවො බණද්ධයාගේ ආපීචය කිලිටි වන අදහැම වලෙඳාමේය. මස් මාංශ අනුභවය පවක් වන්නේ මාංශ ලෝලත්වයෙන් අධික කෂදර කමින් පරිභෝග කලගත්ය. ප ලතූරු චලව පු ඩුදින්නකේ වුවද ඒවා කෂදර කමින් පරිභෝග කරයි නම් සිදු වන්නදේ සිත කිලිටි වීමයි. ලෝභ දෝෂ මෝභ යන තුන අකු සල් මුලයෝය. ඒවා මුල් විමනේ කරන සෑම කිරියාවක්ම සිත කිලිටි කරන්නකි. සාමාන්ය පෘතග්ජනයකුට දවස පුරාම ඇති වනුයේ අකු සල සිතය. විය සාමාන්ය ස්වභාවයයි. අප කෑම බීම සඳහා වලෙඳ පොළනේ ගෙන චන දේ පිලිබදව සිතා බැලුවහමත් නගයකුක් අදහැමේ කිරීම වලින් සවේකයින් ත ප්‍රා පලො නිෂ්පාදනය කරන දවේල් විය හැකිය. මහා පරිමාණ ගවචතැන් කරන රටවල් ගවචතැන් වලට ගවචබිමේ වලට ටමන් ගණන් වස විෂ යගොදා අනන්ත කෘමීන් ක්ෂුද්‍ර පීචන් වනසා ලබා ගත් අස්වැන්නකි, අප මුදලට ගනු ලබන නිර්මාංශ ආහාර වන වී, මුං, කඩල, පරිප්පු මනේම චලව පු පලතූරු යනාදියත්. ඒ බව අද නගදන්නා කනෙකේ නැත. චතනේ අප වීම ද්‍රවීයයන් මලයට ගන්නා බැවින් අවුරුදු පතා ඉල්ලමට සරිලන සෝනිෂ්පාදකයෝ තව තවත් ඒවා නිපදවති. පාරිභෝගිකයාට වයින් පවක් වදේ? මස් මාංශ සත්ව මාංශයන් බව දනිමු. ඇතැමේ වට අප මැස්සකේ මදුරුවකේ තරම් සතකු හෝ නමරන පරම අවිහිංසාවාදී අයද විය හැක. නමුත් මේ ආහාර මලට ගන්නා කිසිවකුට ප්රාණ ඝාත අකු සලයක් හෝ සත්ව හිංසාවට අනුබල දීමක් සිදු නගවේ. මන්ද? අප තුළ කිසිසතේ වචන් වනේනාවන් නැති හයෙහි. යම් හයෙකින් මස් මාංශ අනුභවය සත්ව ඝාතනයට අනුබලයක් විමනේ පාරිභෝග කරන්නාට පාපයක් අයත් වේ නම්, කෘමි නාශක යගොදා නිපදවන සෑම ද්‍රවීයයක්ම පරිහරණය කරන්නාටද පාපයක් සිදුවේ. අප යම් කිරියාවක් කිරීමදී හටගන්නා වනේනාවයි කර්මයක් බවට පත්වන්නේ. ඒවා වැල ගිය තැන් මුල ගිය තැන් සගයා ගසක් කර්ම සෑදීමක් නම් සිදු නගවේ. අප යම් මාංශ නගවන ආහාරයක් අනුභව කිරීමදී ඇති වන වනේනාවට වැඩි වනෙසක් මාංශ ආහාරයක් අනුභව කිරීමදී ඇති වේ යැයි නගපනෙ. කනෙකේ විසින් මර න ලද සත්වයකුගේ මාංශ අනුභව කිරීමට වැඩි පවක් (කනෙකේ විසින් මර න ලද සත්වයකුගේ මාංශ කෑම පවක් නම්) තුනනයගේ අති බහුතරයක් වලවපු පලතූරු කන අයට සිදු වේ. මයෙ මැදිහත්ව සිතා බලන්න.

බුදුන් වදාළ පළෙ දහම තුළ සත්ව ඝාතනය පවක් ලෙස දක්වා ඇතිමුත් මාංශ අනුභවය පවක් වන බවක් වදාළ තැනක් අපි නොදුටිමු. එසේ පවක් වන්නේ නම් මුලින්ම එය පනවනුයේ හික්ෂුණ්ටය. දවේදන්ගේ පඤ්ඤා ජ වරයෙන් එකකි හික්ෂුණ් දිවතකේ මස් මාංශ වැළඳීමෙන් වැළකිය යුතුය යන්න. ඒත් ගිහියන්ට නොව පැවද්දන්ටය. ඇරත් බුදුහු එම ඉල්ලීම සියල්ලම ප්රතික්ෂේප කළහ. මේ පිළිබඳ කථන දැකීමට නම් වනය හා සුන්ර පිටකය තරමක් හෝ කියවිය යුතුය. නමුත් අපේ බලාපොරොත්තු වන්නේ බුදුරදුන්ටත් වඩා අවිහිංසාවාදී බවක් පවතිනුයේ කළත්, අවිහිංසා බණ දැනෙන කළත් පන්සිල් ටක හෝ අවංකව රකින්නෝ කී දෙනෙක් සිටිද්දී?

හතුව: සතූන් මැරීමයි. එලය: මස් මාංශයි. යම් කලක හතුව නැති කළහොත් එදාට එලයද නැති වේ. බුද්ධ දැනෙනවා මැදුම් පිළිවනෙකි. කිසිම දයෙක අන්තගාමී බවකේ ඇත්නම් ඒවා බුදු බණ නොවේ. අවිහිංසාවාදී දසුමක් පමණි. මේ දකෙම බෞද්ධයා තරුණ ගත් වට පිවත්වීම බරක් නොවේ. අත්යවශ්ය නොවන වාද හදි ඇති කරමින් බුද්ධ දැනෙනවාට උන පුරණ එක් කිරීමට වඩා අපට සමාජය දැනෙම කිරීම සඳහා කළ යුතු කාර්යයන් කොපමණ තිබේද? තමා ධාරීකව පිවත් වමෙන් පන්සිල් රකිමින් වළඳපලු ගත් හෝ ගෙනෙවත් දුන් හෝ කවර මාංශයක් වැළඳුවත් (හික්ෂුණ්ට අකැපයයි දැනෙන මාංශ හැර) එය ස්වර්ග සැපයට හෝ මොක්ෂයට බාධාවක් නොවන බවයි මගේ අදහස. ” (“බුදු දහමේ පැන විසඳුම්-1 ” නම් ග්රන්ථයේ 189-190 පිටුව).

ඕස්ට්රේලියානු ජාතික ශ්රාවස්ති ධර්මක හිමි (කැලණි විශ්ව විද්යාලයේ පාලි හා බෞද්ධ අධ්යයන පශ්චාත් උපාධි ආයතනයේ ශාස්ත්රපති උපාධිධාරී) විසින් ලියන ලද “**Good Questions, Good Answers**” නම් ඉංග්රීසි ග්රන්ථයේ සිංහල පරිවර්තනය වූ “දහම ගැටළු” නම් පොතේ 66 -67 වැනි පිටුව වලින් උපුටා ගත් තොරතුරු පහතින් දක්වා ඇත්තමු. (පරිවර්තක: ශාස්ත්ර විශාරද විමලසේන විතාන පතිරණ).

ප්රශ්නය: බෞද්ධයන් අවශ්යයන්ම නිර්මාංශ ආහාර බුදින්නන් විය යුතු නොවන්නේද?

පිළිතුර:- “බෞද්ධයන් අවශ්යයන්ම ශාක භක්ෂකයන් නොහොත් නිර්මාංශ ආහාර බුදින්නන් විය යුතු නැත. බුදුන් වහන්සේ නිර්මාංශ ආහාර පමණක් වැළඳු අයකු නොවූ සකේ. උන්වහන්සේ තමන්

වහන්සඟේ ශ්රාවකයන්ටද ශාක භක්ෂක ආහාරයක් පමණක් වළඳන්න යැයි දඹෙනා නොකළ සකේ. යහපත් බෞද්ධයන් බොහෝ දෙනෙක් අද පවා මස් මාළු සහිත ආහාර බුද්ධි.

ප්රශ්නය: ඔබ මස් ආහාරයට ගන්නේ නම් එමගින් සතකුගේ මරණයට අනියම් වශයෙන් වගකිව යුතුවේ. එය පළමු ශික්ෂා පදය කඩ කිරීමක් නොවන්නදේ?

පිළිතුර:- ඔබ මාංශ ආහාරයක් ගත් විට, සත්වයකුගේ මරණය ගැන ඔබ අනියම් හා අල්ප වශයෙන් වගකිව යුතු බව සත්යයකි. එහෙත් ඔබ ඵලවල ආහාරයට ගන්නා විටද තත්වය මධ්‍යමය. ඔබේ ආහාරයට ගන්නා ඵලවල කෘමි සතුන්ගෙන් බරෝ ගැනීම සඳහා ඒවාට කෘමි නාශක සහ වෂ යදීමට ගොවියාට සිදු වේ. ඒවා ඔබේ ආහාරයට නිසි වන අයුරු බරෝ ගන්නේ ඒ අන්දමින් කෘමිනාශක යදීමෙනි. ඔබේ බඳු පටියට හෝ අත් බෑගයට හෝ බරෙයට හම් ලබා ගැනීමටත් ඔබ පාවිච්චි කරන සබන් සඳහා තලේ ලබා ගැනීමටත් මේ හැරුණු විට තවත් දහසකුත් එකක් නිෂ්පාදන සඳහා දළ ද්රව්යය ලබා ගැනීමටත් සතුන් මැරීමට සිදුවේ. වනෙන් ප්රාණියකුගේ මරණය සඳහා අනියම් වශයෙන් හඳුනා කරන නොවී පීචනය ගෙන යාමට අපහසුය. ඔබ පළමු වැනි ශික්ෂා පදය සමාදන් වීමෙන් ප්රතිඥා දැනෙන කලෙක ප්රාණ ඝාතය කිරීමේ වගකීමෙන් ඔබ මිදෙන බවටය.

ප්රශ්නය: මහායාන බෞද්ධයන් ආහාර පිණිස මස් ගන්නේ නැහැ නොවදේ?

පිළිතුර:- එය නිවැරදි තත්වය නොවේ. චනයනේ පවතින මහායාන බුද්ධාගම නිර්මාංශ ආහාරය පිළිබඳව වැඩි වැදගත් කමක් දක්වයි. එහෙත් පජානයනේ හා තිබ්බනයනේ මහායාන භික්ෂුණී මනේම ගිහියෝද සාමාන්යයන් මාංශ ආහාරයට ගනිති.

ප්රශ්නය: එහෙත් බෞද්ධයා නිර්මාංශ ආහාරයට ගැනීම යෝග්යයි මම කල්පනා කරමි.

පිළිතුර:- නිර්මාංශ ආහාර ගැනීමේ පුරුද්දක් දැඩි ලසෙම අනුගමනය කරන මනුෂ්යයකු සිටිතැයි සිතමු. ඔහු ගති ගුණ වශයෙන් ආත්මාර්ථකාමී වංක පහත් පැවැත්මේ ඇති තැනැත්තකි. එසේම නිර්මාංශ ආහාර නොගන්නා එහෙත් පරාර්ථකාමී අවංක ත්යාගශීලී ගති

ඇති කරුණාවන්ත මනුෂ්‍යයෙකු සිටිතැයි සිතමු. මේදළ දෙනා අතරින් වඩා යහපත් බෞද්ධයා කවරකේද? අවංක හා කරුණාවන්ත පුද්ගලයාම වඩා යහපත් බෞද්ධයා වේ. ඇයි? මක්නිසාද යත් ඔහු හිතක් ඇති මනුෂ්‍යයෙකු හැයිනි. නිර්මාංශ ආභාරයට පුරුදුව සිටින තැනැත්තකු අපිරිසිදු හඳවතක් ඇත්තකු විය හැකි සමේ, මාංශ ආභාරයට ගන්නා තැනැත්තකු පිරිසිදු හඳවත් ඇත්තකු විය හැකිය. බුදුන් වහන්සේගේ ධර්මය අනුව වැදගත් වන්නේ ඔබේ සිතිවිල්ලකි. පාරිශුද්ධ භාවය වනා ඔබේ ආභාරයකි අඩංගු දේ නොවේ. බොහෝ බෞද්ධයෝ මත්ස්‍ය මාංශ ආහාර කොට නොගැනීමට බොහෝ සයෙහි පරීක්ෂාකාරී වෙති. එහෙත් ඔවුහු ආත්මාර්ථකාමය, වංක බව, කාරත්වය හෝ ද්වේෂය මැඩ පැවැත්වීමට ඒ අන්දමින් පරීක්ෂාකාරී නොවෙති. පහසු කටයුත්තක් වන ආහාරය වනෙස් කිරීමට ඔවුහු පමණක් ලැබෙත්, අපහසු කටයුත්තක් වන ඔවුන්ගේ සිත වනෙස් කර ගැනීමට ඔවුහු උත්සාහ නොකරති.” (ශ්‍රාවස්ති ධර්මක හිමි විසින් ලියන ලද “**Good Questions, Good Answers**” නම් ඉංග්‍රීසි ග්රන්ථයේ සිංහල පරිවර්තනය වූ “**දහම් ගැටළු**” නම් පොතේ 66-67 වැනි පිටුව)

ඩී. ඒ. එන්. සනෝරත්න මහතා විසින් ලියන ලද “**බුදුන් නොවදාළ ධර්ම**” යන ග්රන්ථයේ 77 වැනි පිටුවේ සිට උපුටා ගත් කොටස් පහතින් දක්වා ඇත්තමු. දැනට ඇන්ඩර්සන් පාරේ බෞද්ධ සංස්කෘතික මධ්‍යස්ථානයේ අධ්‍යක්ෂක තැන්පත් පුජ්‍ය කිරිම විමලපාණි (බොදු බල සනෝ සංවිධානයේ සභාපති) හිමියන් හා මහාචාර්ය කාලෝ ආනන්දකෝ මහතා විසින් මගේ අගනා බෞද්ධ ග්රන්ථයක් ලෙස හඳුන්වා දී තිබේ.

“යමකේ ප්රාණාසාන අකුසලය කිරීමදී ඝාතනය කරන ලද ජීවියා වශාල සිරුරක් ඇත්තකේද, කුඩා සිරුරක් ඇත්තකේද, ගොඩ වසන්නකේද, දිය වසන්නකේද, එසේ නැති නම් පාද වලින් ගමන් කරන්නකේද, බඩ ගා යන්නකේද වැනි හදේවලට අනුව ප්රාණාසාන අකුසල කර්මයකි අඩු වැඩි වීමක් ඇතැයි නොසිතමි. එහෙත් විනාශ කරන ලද ජීවියාගෙන් සමාජයට සිදුවමින් පැවතියාවූ අනාගතයදී සිදුවීමට තිබුණාවූත් සචෝචනට අනුව එම ජීවියා ඇගයෙන මට්ටමේ උස් පහත්කමට අනුව අකුසල කර්මයේ බරපතලකම අඩු වැඩි විය හැක. වනෙන් වචන වලින් කියතමත් විනාශ කරන ලද ජීවියාගේ විනාශය නිසා සමාජයට සිදුවන පාඩුවේ ප්රමාණය වැඩිවෙත්ම අකුසල කර්මය ද බරපතල වනු ඇත.

සත්ව මාංශ අනුභව කිරීම, සත්ව ඝාතනයට හේතු වන හයින් විය ප්රාණ ඝාතනයට අනියම් මගින් අනුබල දීමක් බව ද ඒ නිසාම සත්ව මාංශ අනුභව කරන්නාට ප්රාණ ඝාත අක්‍රමයේ කොටස් කාරයකු වන්නට සිදුවන බව ද බෞද්ධයන් විශ්වාස කරති. එම විශ්වාසය තර්කානුකූලය. එහෙත් සත්ව මාංශ අනුභවයට අදාළ බෞද්ධයන්ගේ ජන සම්මත විශ්වාස බහෙහෙමයක් තර්කානුකූල නොවේ.

යම්කිසි පදෙසෙක ජනයාගේ සත්ව මාංශ ආහාරයට ගන්නා වාර ගණන වැඩිවීම නිසා හෝ සත්ව මාංශ ආහාරයට ගන්නා ජන සංඛ්යාව වැඩිවීමෙන් හෝ එම පදෙසෙහි සත්ව මාංශ අලවේය දුග්‍රෙණ වූයේ යැයි සිතමු. එසේ දුග්‍රෙණ වන ඉල්ලුම පියවරෙන් පියවර ආපසු ගොස් සත්ව ඝාතකයා දක්වාම යා යුතුය. එවිට සත්ව ඝාතකයා එම අතිරේක ඉල්ලුම සැපයීම සඳහාත් තම ව්යාපාරය වඩාත් දියුණු කර ගැනීම සඳහාත් අතිරේකව සත්ව ප්රමාණයක් ඝාතනය කරනු ඇත. එම අතිරේක සත්ව ප්රමාණය ඝාතනය වන්නේ යට කී පදෙසෙහි සත්ව මාංශ අලවේය දුග්‍රෙණ වීමට හේතු වූ ජනතා කොටස් වල ක්රියාකාරීත්වය නිසාය. එවිට එම අතිරේක ප්රාණ වල ඝාතන කර්මයේ වගකීම එක්තරා ප්රමාණයකට හෝ එම ජනතා කොටස් මත ද පැවරෙනු ඇත.

මේ අනුව සත්ව මාංශ අනුභව කිරීම, සත්ව ඝාතනයට කෙළින්ම අනුබල දීමක් වන හයින්, විය ප්රාණ ඝාත අක්‍රමයේ කොටස් කරුවකු වීමටද හේතුවන බවට ඇති විශ්වාසය තර්කානුකූල වුවද, වියටම සම්බන්ධව ජනතාව තුළ පවත්නා වැරදි විශ්වාසයක් ද වේ. එනම් මාළු, කරවල, ජාඩ්, වැනි ජලජ සතුන්ගේ මාංශ අනුභව කිරීම ගව, එළු, උගුරු වැනි ගොඩබිම වසන සිව්පා සතුන්ගේ මාංශ අනුභව කිරීම තරම් බරපතළ පාප කර්මයක් නොවන බවට ඇති විශ්වාසයයි.

සමහර උග්ර බෞද්ධ උපාසක උපාසිකාවන් බහෙහෙව් අවස්ථා වලදී “අපි නම් අපේ ගවෙල්වලට කවදාවත් මසක් ගනේනවෙත් නෑ. ඔය ඉඳ හිටලා එහමෙන් වලොවක මුදු මාළු ටිකක්, කරගේල ටිකක් ගත්තමත් මසක”, කියනු අප කමතකුත් අසා ඇත. මවෙැනි ප්රකාශ වලට හේතු වී ඇත්තේ “ගව ඝාතන වරණ්ඨි ව්යාපාර ”, “ගව පරෙහැරවල් ”, “මරණයට කැප වූ ගවයින් මුදා හැරීම” යනාදීන් ඔස්සේ ප්රාණ ඝාතය සිදුවන්නේ ගවයා ප්රමුඛ සිවුපා සතුන් ඝාතනය කිරීමෙන් ය යන මතය ඔවුන් තුළට කාවැදී තිබීම විය යුතුය. හින්දු භක්තිකයින් ශුද්ධ වූ සත්වයකු ලෙස සලකන්නා වුවද, සිංහල ගැමියාට ගොවිතැනට, කරත්තයට, හා කිරට බහෙවෙත් පිහිට වන්නා වුවද ගවයා අනකුත්

සිව්පා සතුවට වඩා වශේෂ ස්ථානයක ලා සැලකීම සාධාරණ වුවත්, සිව්පාවුන් හා මත්ස්යයින් අතර ජීවිත අගයේ වෙනසක් ඇතැයි සැලකීමට හේතු නොපෙනේ.

සංඛ්‍යාත්මකව සැලකීමේදී, මත්ස්යයකුගේ මරණය නොව සිව්පාවකුගේ මරණය නම් අඩු ලංසුවෙන් සැලකීමේ සාධාරණත්වයක් ඇත. ගවයකේ, චූළුවකේ, උගුරකේ, ගමනකේ, මුවකේ, වැනි සත්වයකුගේ ශරීරයේ මස් කි.ග්රූ. 100ක් ඇතැයි සිතමු. එවිට මස් ග්රූෂ්ම පන්සියයක් මිලදී ගෙන යන්නා, ගෙන යන්නේ සතාගෙන් 1/200න් කමටසක් පමණි. ඔහුගේ වගකීම ඒ සතාගේ ජීරණයෙන් 200න් එක් කමටසකට පමණි. ඔහු ගදෙර ගෙන යන මස් ග්රූෂ්ම පන්සියය සකස් කමට ගදෙර දහ දෙනෙකේ විය ආහාරයට ගන්නේ යැයි සිතමු. එවිට ඒ එක් කෙනෙකුගේ වගකීම අර සතාගේ ජීරණයෙන් 1/200න් 1/10 කට පමණි. හවෙත් 1/2000න් කමටසකට පමණි. ඒ අනුව සමීපුර්ණ ජීරණයක වගකීම පැවරෙන්නේ එවන් අයකු ආහාර වලේ 2000ක් සඳහා මස් ආහාරයට ගත් පසුවය.

මාළු කුරියකුගේ ධර කිලෝ පහක් යැයි සිතමු. එවිට එම මාළුවාගෙන් ග්රූෂ්ම පන්සියයක් ගෙන යන්නා ගෙන යන්නේ සතාගෙන් 1/10න් කමටසක් පමණි. ඔහු ගදෙර ගෙන යන මාළු ග්රූෂ්ම පන්සියය සකස් කමට ගදෙර දහ දෙනෙකේ විය ආහාරයට ගන්නේ යැයි සිතමු. එවිට ඒ එක් එක් කෙනෙකුගේ වගකීම අර සතාගේ ජීරණයෙන් 1/10න් 1/10 කමටසක් එනම් 1/100න් කමටසක් සඳහා පමණි. සමීපුර්ණ ජීරණයක වගකීම පැවරෙන්නේ එවන් අයකු මාළු සහිතව ආහාර වලේ සියයක් ගත් පසුවය. ආහාරය සඳහා වියළි හෝ අමු හාල් මැස්සන් ග්රූෂ්ම 500ක් ගදෙර ගෙන ගොස් විය පිළියලෙ කමට පවුලේ සෑම දෙනා එක්ව විය ආහාරයට ගන්නේ යැයි සිතමු. එක් අයකුගේ කමටස වශයෙන් හාල් මැස්සන් 10 දෙනෙකු ලැබූ ණයේ ඔහුට එම ආහාර වලේ නිසා ජීරණ 10 ක වගකීම පැවරේ. තවත් අයකේ ආහාරය සඳහා කුනිස්සන් ග්රූෂ්ම 500ක් ගෙන ගොස් විසින් කුනිස්සන් සමීඛෝලයක් සකස් කමට පවුලේ සියලු දෙනා එකතුව විය ආහාරයට ගන්නේ යැයි සිතමු. එක් අයකුගේ ආහාර කමටස සඳහා කුනිස්සන් 100ක් ලැබූ ණයේ ඔහුට එම ආහාර වලේ නිසා ජීරණ සියයක වගකීම පැවරේ.

ආහාර වර්ගය	ආහාර වලේක් නිසා වනසන ජීරණ සංඛ්‍යාව
1. කුනිස්සන්	100 යි

2. හාල්මැස්සන්	10 යි
3. මුහුදු මාළු	1/100 යි
4. මස්	1/2000 යි

ඉහත සංඛ්‍යා වලට අනුව, පිරාණ ඝාතය අංශයෙන් සලකා බලන විට ආහාරයට මස් වර්ගයක් අනුභව කිරීමට වඩා කුනිස්සන් අනුභව කිරීම දලෙක්ෂ වාරයක පාපයකි. හාල් මැස්සන් අනුභව කිරීම විසි දහ ස් වාරයක පාපයකි. මුහුදු මාළු අනුභව කිරීම 20 වාරයකි. එහෙත් පන්සිල් රකින, පිරාණ ඝාතයට බයක් දක්වන ඒ නිසාම කිසිම වර්ගයක දඩමසක් ගයෙ තුළටවත් නොගන්නා අපෝ ශ්රද්ධා සමීපන්න උපාසක උපාසිකාවෝ වගක් නැතිව හාල් මැස්සෝ ඉස්සෝ කුනිස්සෝ උයති, පිහති, වළඳිති.” (ඩී. ඒ. එන්. සහෝරත්න මහතා විසින් ලියන ලද **“බුදුන් නොවදාළ ධර්ම”** යන ග්රන්ථයේ⁷⁷ වැනි පිටුවේ සිට උපුටා ගත් කොටස).

“නුතන බෞද්ධ මතවාද හා ශාසනික අර්බුද” නම් බන්දුල අත්තනායක මහතා ලියූ කෘතියෙන් 35 වැනි පිටුවේ සිට පහත සඳහන් කොටස උපුටා දක්වා ඇත්තමු.

“ධර්ම සාකච්ඡාවලදී අපගේ නිතර අසන තවත් ප්රශ්නයකි මේ මස්-මාළු කෑම සුදුසුද? නුසුදුසුද? කියන කාරණය. අපෝ ත්රිපිටකයට අයිති බණ පොත් වල මේ පිළිබඳව දකින්නට ඇති දේ කට්ටියෙන් මසෙද් දක්වමු. මජ්ඣිම නිකායේ මජ්ඣිම පන්නාසකයේ පීචක සුත්තයේ සරල සිංහල තර්ජමයි මේ.

“එක් කලකෙ භාග්යවතුන් වහන්සේ පීචකයන්ගේ අඹ උයනගේ කරවන ලද විහාරයගේ වාසය කරන කල්හි දිනක් පීචක තමෝ බුදුරජා ණන් වහන්සේ වැඩ සිටි තැනට පැමිණ මසෙද් ඇසීය. “ස්වාමීනි, මවෙහි කතාවක් මා විසින් අසන ලදී. කුමක්ද යත්, ශ්රමණ ගෞතමයන් වහන්සේ තමන් උදසො මරණ ලද සතුන්ගේ මස් උන්වහන්සේ වළඳිති” යි යන කතාවය.

“මේ කතාව ඇත්තක්ද? නැතහොත් ඔබ වහන්සේට නැහැ අනුත වෝදනාවක්ද?” එවිට භාග්යවතුන් වහන්සේ පිළිතුරු දමමින් “පීචකය, මයෙ මා විසින් කියන ලද්දක නොවේ. ඔවුහු මට බොරුවෙන් වෝදනා කරනු පිණිස මයෙ කියති. පීචකය, මම දැක්ක හෝ ඇසූ හෝ සැක සිතූ මස් අනුභවය නොකළ යුතු යැයි කියමි. මේ කාරණා තුනෙන් යුක්ත නොවූ මාංශය පමණක් වැළඳිය යුතු යැයි කියමි. හවෙත්, නොදක්නා

ලද, නොඅසනා ලද, සැක නොකළ මාංශය පමණක් වැළඳිය යුතු යැයි කියමි.

පීවකය, මේ ශාසනයෙහි, යම් භික්ෂුවක් යම් ගමක් හෝ නියමිතමක් හෝ ඇසුරු කමට වාසය කරයි. හතෙමෙ මනේරී සහගත සිතින් එක් දිසාවක් පතුරුවා වාසය කරයි. දවෙන, තුන්වන, සතරවන, උඩ-යට-සරස දිසාවන් පතුරුවා වාසය කරයි. ඒ භික්ෂුව වනෙ දායකයකේ පැමිණ හටෙ දවසට දනට ආරාධනා කරයි. භික්ෂුව එය පිළිගනියි. පසු දින දායකයාගේ ගෞරව වැඩි දානය වළඳයි. මසේ වළඳන භික්ෂුවට මම ප්රණීත පිණිඩපාතයක් වළඳන්නමේ යන සිතක් පහළ නොවයි. එහි නොඇලී, නොගැටී, සිහි නුවණින් එය වළඳයි.

පීවකය, එය ඒ භික්ෂුවට හෝ අන්යයන්ට දුක් පිණිස වන්නේ යැයි සිතන්නෙහිද?

“නැත ස්වාමීනි, මට එසේ නොසිතයි ”, යනුවෙන් පීවක පිළිතුරු දුන්නෙයි.

“පීවක, ඒ භික්ෂුව නිවැරදිවූ ම ආහාරය ගත්තේ නොවදේ?”

“එසේ ස්වාමීනි. බ්රහ්ම තමෙ මගේ ත්රී විහරණ ඇත්තේ යැයි මා විසින් අසන ලදී. ඔබ වහන්සේද මහා බ්රහ්මයා මනේ මනේරී විහරණ ඇති බව මා විසින් ඇසින්ම දන්නා ලද්දේ යැයි පීවක කිය.

පීවක සුත්තයේ බුද්ධ ශ්රාවකයින් වහන්සලට දානය සඳහා මස් පිදීම පිළිබඳව පැහැදිලි නිරවුල් අදහස ගැ බවී ඇත.

බුද්දක නිකායට අයත් අපදාන අතරවූ “දවේරතනිය” ඵරොපදානයේ පරෙ හවයක එම භික්ෂුව “මහ වනයෙහි මුව වැද්දකේ වූ මම පුජාරික වූ බුදු රජුන් (පුරාණ බුදු රජාණන් වහන්සලේ නමක්) දිටමි. එම විපස්සි බුදු රජුන් වනෙ මස් කැබැල්ලක් පිදු පිනනේ ලෝකයට ප්රධානියකේ වූවමේ. මේ මස් දානය නිසා මට කාය චිත්ත සමීපත් දකෙ ලැබිණ. එය නිවන් ලැබීමට උපකාර විය. මම සියලු සමීපත් විඳිමි. මස් දානය නිසා මගේ ශරීරයද මෘදුය. සියුම් ප්රඥාව ද ලබමි” යි ප්රකාශ කමට ඇත.

මධෙඳුම අවස්ථාවක් මේ ඵරේගාථා අතර “සුවන්තික” ඵරොපදානය තුළද දක්නට ඇත.

“කසේර සිංහයකු මනේ නිර්භීත මම මහා වනයෙහි හැසිරෙන වැද්දකේව සතූන් මරා පීවත් වමි. මට වැඩි කැමති අත්ඵදස්සි බුදුරද මා සමායා පරිවතයට වැඩියෙයි. තිත් මුවකු මරා කෑමට සුදානමී වන විට බුදු රජාණන් වහන්සලේ පිඬු සිඟමින් එහි වැඩි සකේ. උතුමී මස ගනෙ මම උන්වහන්සලේ පිදීමි. උන්වහන්සලේ එය පිළිගනෙ අනුමෝදනා කළ සකේ. මම එයින් සතුටු ව පරිවතයට ගමස් පසුව එහිදී මිය

ගියමේ. මස් දානයගේ පිනනේ හා සනුටු සිතින් එක්දහස් පන්සිය කපක් දවේලුව උපන්නමේ”

වනය පිටකයට අයත් නිස්සග්ගිය පාවිත්ති අතර පස්වැන්නට අදාළ නිදාන කතාවලදී මබ්බෙ කමටසක් දක්නට ලැබේ.

“තථාගත බුදු රජාණන් වහන්සේ රජගත නුවර වලොවනාරාමයගේ වැඩ වසන සමයකෙ උප්පලවන්නා භික්ෂුණිය පරෙවුරු කල්හි සැවෙනගේ පිඬු පිණිස හැසිර පිඬු වළඳා සවස් කල දිවා විහරණය පිණිස අන්ධ වනයට ගොස් ගසක් මුල හිඳ සමවත් සුවනේ පසු වුවාය. මේ වලොවගේ සමර මුලක් සමරකමේ කමට බඩු හා අහර පිණිස මස්ද රුගනෙ අන්ධ වනයට පිවිසියානුය. සමරදලො තමෙම දුරදීම තරණිය දැක මාගමේ පුත්රාදීහු මැයට පීඩා කරනියි සිතා ඇය මඟ හැර වනෙ මගකින් ගියයේ. එසේ ගොස් කිසියම් ස්ථානයක සිට ගනෙ ගිය මස් ආදිය පිස එයින් අගනා කමටසින් මස් මුලක් බැඳ තරණිය සම්පයගේ ගසකෙ එම මස් මුල එල්වා මයෙ දක්නා ශ්රමණයකේ හමෝ ධ්රාණමණයකේ හමෝ රුගනෙ යවොයි කියා සමර දලො තමෙ යන්නට ගියයේ.

සමවතින් නැඟී සිටි තරණිය එම මස් මුල ගනෙ සවස් කල තම අසපුවට ගොස් පසු දින මස් මුල තථාගතයන් වහන්සටේ පි ලිගන්වමයි සිතා අන්තරවාසකයගේ විය පමාදියක් කමට බැඳ අහසට පැන නැඟී වලොවනාරාමයට ගියාය. එවිට තථාගතයන් වහන්සේ පිඬු පිණිස ගොස් සිටි සකේ. තරණිය එම මස් මුල තථාගතයන් වහන්සටේ පිලිගන්වනු මැනවැයි පවසා උදායි තරෙ ණට දුන්නාය. උදායි තරණුවමෝ ඇයගමේ අන්තරවාසකය ඉල්ලා සිටියහ....” (වනය නීතිය පැනවීමට මුල්වී ඇත්තමේ එසේ රදෙකඩ ඉල්ලීමය.)”

වනය පිටකයට අනුව ඇවැත් සිදුවන පාවිත්ති අනු දකෙ අතර හමෝජන වර්ගයේ නවවන වගන්තිය මසෙයේ.

“ගිතලේ, වඬෙරු, තලතලේ, මී, උක් හකුරු, දිය මස්, ගොඩ මස්, කිරි, දී යන මවො මිහිරි බලාපුන්ය. යම් කිසි නමගිලන් භික්ෂුවක් මමෙ මිහිරි බලාපුන් තමා සඳහා ඉල්ලා ගනෙ වළඳන්නමේ නම් පවිතිවමේ.”
එබඳු තවත් රසවත් කතාවක් වනය පිටකයමේ මහාවර්ගයමේ හසේජ්ජබන්ධියමේ දක්නට ලැබේ. එහි කටේ සිංහල පරිවර්තනය මසෙයේ:

“එකල්හි එක්තරා භික්ෂුවකට අමනුෂ්යයකුෙ වසින් කරන ලද රමෝගයක් විය. ආචාර්ය උපාධ්යායවුරු ඒ භික්ෂුවට උපස්ථාන කරන්නමේ රමෝගය නැති කරන්නට නමහැකි විය. ඒ අමනුෂ්යාවසේ වූ මහන

තමෝ උතුරු මස් ලඟඹුවට ගමස් අමු මාංශ ද කෑයෝය. අමු ලෝද පානය කළෝය. ඔහුගෝ ඒ අමනුෂ්ඨය බාධය සංසිඳුනෝය. ” (“**හුතන බෞද්ධ මතවාද හා ශාසනික අර්බුද**” නමේ බන්දුල අත්තනායක මහතා ලියූ කෘතියනේ 35 වැනි පිටුවෝ සිට උපුටා ගත් කමටස්).

පරෝදණෝය විශ්ව විද්‍යාලයෝ පාලි විශෂේවච්චේ උපාධිධාරී කපුන්දෑවෝ කමලසිරි හිමි විසින් ලියන ලද “**නිර්මාංශ ආහාරය පිළිබඳ බෞද්ධ ස්ථාවරය**” නමැති ග්‍රන්ථයනේ උපුටා ගත් කමටස් පහතින් ඉදිරිපත් කමට ඇත්තමු.

(පිටු අංක 50-)

“මාංශ ආහාර සදාචාරාත්මක ද යන්න පිළිබඳව නමායකේ මතවාද මනු වමෙන් පවතී.සමහරු මාංශ අනුභවය සදාචාර විරෝධීය යන පදනම් මත පිහිටා නමායකේ සමිති සමාගමේ මුල් කරගනෙ නිර්මාංශී සමාජයක් ගමා ඩනැගිමහේ ලා නිරත වනේ. සත්ත්ව ඝාතනයෝ කුරිරු බව, පීචත් විමෝ අයිතිය මනේම මාංශ ආහාරයනේ මනුෂ්ඨයාට සිදුවන අන්යන්තර හා බාහිර පරිහා නිය ඔවුන්ගෝ ජරධාන මාතෘකා බවට පත් වී ඇත. විමනේම නිර්මාංශ ආහාර ක්රමයෝ ආරක්ෂිත භාවය සහ යෝග්‍යතාව පිළිබඳව විවිධ පමන් පත් ද පළ කර ඇත. විසෝ වුවත් මාංශ ආහාරය සමීබන්ධියනේ සලකා බලන විට විය සාධාරණීකරණය විමටද නමායකේ හනේ සාධක ඉවහල් වන බව දක්නට ලැබෙයි. ඒ ඇතර:-

පාරිසරික බලපෑමේ

ආගමික බලපෑමේ

සංස්කෘතික බලපෑමේ

වචේදය විද්‍යාත්මක බලපෑමේ

යනාදිය ජරධාන වමයනේම මාංශ අනුභවයට ඉවහල් වන බව පැහැදිලි වයි. මිනිසාගෝ ආගම, සංස්කෘතිය, හුගමෝලීය පරිසරය යනාදිය හු ලින් මිනිසා මාංශ ආහාර වලට හුරුකර ඇත. විය නිරායාසයනේ සිදුවන්නකි.

පාරිසරික බලපෑමේ

මාංශ ආහාරය සාධාරණීකරණය විමට බලපෑ ජරධාන ම සාධකයක් වමයනේ පාරිසරික බලපෑම පනේවා දිය හැකිය. මිනිසා ඇනුපුච සමස්ත පීචි වර්ගයා ම තම ආහාරය සකස් කර ගනු ලබන්නෝ තමා

පීචන් වන වටපිටාව (පරිසරය) අනුවය. පරිසරයේ ඇති ආහාරය කරෙහි සත්වයා නිරායාසයෙන්ම යමු වැඩේ. එය ආහාරය සම්බන්ධයෙන් සාමාන්ය නියමයයි. නුගමේලිය සාධක අනුව උත්තර හා දක්ෂිණ ධරැව ආශ්ච්ච ඇති රටවල දීර්ඝ කාලයක් තිම පතනය සිදු වන නිසා ශිත සෘතුව පවතී. එවැනි රටවල කෘෂිකර්මාන්තයට ඉඩක් නැත. ඉඩක් තිබුණු වේ නම් එය ඉතා අල්ප වශයෙනි. එසේම කෘෂි නිෂ්පාදනයන් බහහම කාලයකට තැන්පත් කර තබා ගැනීම ඉතා දුෂ්කර කාර්යයකි. මේ අනුව පීචන් වන ප්රදේශය හා සලකා බලන විට සතූන් මැරීම හා මාංශ අනුභවය නිතතමානීව ඉවසිය යුතු වන්නේය. ඒ අන් කිසිවක් නිසා නමව ඒ ඒ පරිසර පද්ධතීන්හි මාංශ හැර වනෙන් යමක් ආහාරය සඳහා නමමැති නිසාය. “තමා වසෙන පරිසරය හා පීචන් එම සඳහා එක්සිමවැටුන්ට හා ලාප්ලන්තවටුන්ට දඩයම් කිරීම හැර වන විකල්පයක් නමමැත ” (කප්ලිච්, ෆිලිප් “සියලු ප්රාණීන් රැක ගනිමු ” 103-104 පිටු). එක්සිමවැටු, ලාප්ලන්තවටු පීචන් වන්නේ දැඩි හිම පතනයක් සහිත දේශගුණයකය. ඒ නිසාම ඔවුන්ට ශාක ආහාර සමයා ගැනීම අපහසුය. ඔවුන්ගේ ප්රධාන ණ ම පීචනමාපය මාර්ගය වන්නේ මාලු ඇල්ලීමයි. ඊට අමතරව හිමයේ පීචන් වන සතූන් දඩයම් කිරීමෙන් ද ඔවුන්ගේ ආහාරය සපයා ගනී. දැඩි හිම සහිත ප්රදේශ වල මනේ ම කාන්තාර වල ද ප්රධාන ආහාරය බවට පත් වන්නේ මාංශ ආහාරයයි. ඔටු මස් කාන්තාර වාසීන්ගේ ප්රධාන ආහාරය වන්නේය. මේ හමු නිසා නිර්මාංශ ආහාරය සෑම තැන්හි ම සාධාරණ නමවන බව පැහැදිලි වෙයි. සමු සාධක සියල්ල බැහැර ක පු ද පාරිසරික සාධකය මාංශ ආහාරය සම්බන්ධයෙන් ඉතාමත් ම ඉහ ප්‍රින් බලපාන බව මේ අනුව පැහැදිලි ය. ඒ නිසා සියලු දනොම බුද්ධිමත්ව සිතා බලා සතූන් මැරීම හා මාංශ අනුභවය ඉවසිය යුතුව ඇත.

සංස්කෘතික බලපෑම

බහහම පිරිසකගේ එකතුවක් සමාජය ලසෙ හඳුන්වයි. සමාජය නිර්මාණය වන්නේ එක් අයකුට වැඩ පිරිසක් එක්වීමෙනි. එම පිරිසහි අනන්ය වූ භාෂාව, අනන්ය වූ විශ්වාස පද්ධතිය, පදනම් කරගන මවුනමවුන්ගේ හැසිරීම් රටාවහි ස්වභාවය සංස්කෘතිය ලසෙ හඳුන්වයි. සංස්කෘතියක් බහහම සහිත් ආගමික සබැඳියාවකින් පමණිභය වී ඇති වගක් දක්නට ලැබෙයි. සංස්කෘතිය සාමාන්යයෙන් හඳුන්වනු ලබන්නේ ආගමික මුල පදයක් හා සම්බන්ධ කරගනෙය. ඒ බව ජන වියවහාරය තුළින් මනාව දක්නට ලැබෙයි.

බෞද්ධ සංස්කෘතිය
ක්රිස්තියානි සංස්කෘතිය
ඉස්ලාම් සංස්කෘතිය
හින්දු සංස්කෘතිය

ආදී වශයෙන් සමාජයේ සංස්කෘතිය ආගමික මුහුණුවරකින් හඳුන්වනු පෙනෙයි. එයට ප්රධාන ම හඳුනා සාධකය වන්නේ සංස්කෘතියක් හුදකේ ම ආගම හා සම්බන්ධ වීමයි. යම් විශ්වාස පද්ධතියකින් තොර සංස්කෘතියක් නැත.

බෞද්ධ සංස්කෘතිය

සංස්කෘතිය බොහෝ සයින් ම සකස් වී ඇත්තේ ආගමක් සම්බන්ධව බව අපි දකිමු. සිංහල සංස්කෘතිය ගත්තද එය බුදු සමය හා එක් වී ඇත. ඒ නිසා සිංහල සංස්කෘතිය, බෞද්ධ සංස්කෘතිය වශයෙන් හැඳින්වීමට තරම් බෞද්ධාගමික මුහුණුවරක් ගෙන ඇත. බෞද්ධ සංස්කෘතික සමාජයට අනුව සමාජය කොටස් හතරකි. හික්ෂු-හික්ෂු ණී, උපාසක-උපාසිකා වශයෙනි. ඉන් පැවිදි පිරිස හික්ෂු-හික්ෂු ණී ලසෙ ද ගිහි පිරිස උපාසක-උපාසිකා ලසෙ ද සකස් වී ඇත. මාංශ ආහාරය සම්බන්ධයෙන් සලකා බලනවිට උපාසක-උපාසිකාවන්ට සතූන් මැරීම තහනම් වුවත් මස් කෑම තහනම් කර නැත. ඒ නිසා තමන් විසින් නොමරන ලද, තමන් අනිකකු ලවා නොමරවන ලද, සතූන් මරන්නට අනුබල නොදෙන ලද යන අවස්ථාවන්ගෙන් යුක්තව මසක් කෑම වරදක් නොවේ. වළඳ පමා පුනේ රුගෙන එන මස් බොහෝ දුනො භාවිත කරති. සිංහල සංස්කෘතියට අනුව වැඩිවියට පත්වීම, විවාහය, ගට ගවෙැදීම, අලුත් අවුරුදු උත්සව ආදී නොයෙකේ උත්සව දක්නට ලැබෙයි. මේ සෑම අවස්ථාවකදී ම ආහාර වලේක් ලබා දෙනු ලබයි.

ආගමික පදනම

නිර්මාංශ ආහාරය පමණක් ම සාධාරණීකරණය කිරීමට ආගමික සාධකයන් ඉවහල් කර ගත නොහැකිය. ලංකාවේ භාවිත වන බෞද්ධ, ඉස්ලාම්, ක්රිස්තියානි හා හින්දු යන ආගමික ඉගැන්වීම් අධ්යයනයෙන් ඒ බව පැහැදිලි වෙයි. මමෙ කිසිදු ආගමික මාංශ ආහාරය තහනම් කර නැත. නිර්මාංශ ආහාරය ද තහනම් කර නැත. කැමති අයකුට මාංශ ආහාර ගැනීමේ හැකියාව ද කැමති අයකුට නිර්මාංශ ආහාර ගැනීමේ හැකියාව ද ඇත. ඒ සඳහා ආගමී වලින් පුර්ණ නිදහසක් අනුගාමකයන්ට ලබා දී ඇත. මාංශ ආහාර කිසිදු ආගමික තහනම් කර නොතිබුණ ද ආගමී සියල්ලෙහි ම කෑ යුතු නොකෑ යුතු මස් වර්ග

සඳහන් කර ඇත. බුදු සමයෙහි සඳහන් ආකාරයට තුන් ආකාරයකින් පිරිසිදු වූ මාංශය හවෙත් ත්රිකෝටි පාරිශුද්ධි මාංශය හික්ෂුණ්ට අනුමත කර ඇත. බුදුරජාණන් වහන්සේ හික්ෂුණ් වහන්සලොට දෛනියා කළේ:

“අනුජානාමි හික්ඛවෝ ත්රිකෝටිපරිසුද්ධිං මච්ඡමංසං: අදිට්ඨිං අසුතං අපරිසඤ්චිතන්ති” (මහාවග්ගපාලි II 594 වැනි පිටුව).

යම් මාංශයක් තමා උදෙසා මරන ලද බවට නොදන්නා ලද්දේ වූ ද, යම් මාංශයක් තමා උදෙසා මරන ලද බවට නොදන්නා ලද්දේ වූ ද, යම් මාංශයක් තමා උදෙසා මරන ලද බවට සැක නොකරන ලද්දේ වූ ද මේ තුන් ආකාරයන් පිරිසිදු වූ මාංශය වැළඳීමට සුදුසු බවයි. මෙම පැනවීම ගිහි බෞද්ධ උපාසකයන් සඳහා පනවා ඇති බවක් දක්නට නැත. ත්රිකෝටි පාරිශුද්ධි මාංශයක් බුදුරදුන් අනුදෙන වදාළේ හික්ෂුණ් වහන්සලො සඳහා පමණි. උපාසක උපාසිකාවන්ට ප්රාණඝාතයන් වැළකිය යුතු බව පමණක් දීමනා කළ බුදුරජාණන් වහන්සේ ඔවුන්ට මස් කෘම සම්බන්ධයන් නීති නොපැනවූ සකේ, හික්ෂුණ් වනුවෙන් නොකෘ යුතු මස් වර්ග දහයක්ද වනය පිටකයේ මහාවග්ගපාලියේ (556-560 පිටුව) සඳහන් වෙයි. මෙම මස් වර්ග දහය හික්ෂුණ්ට පිළිගැන්වූයේ ගිහි උපාසක උපාසිකාවන්ය. එම නොකෘ යුතු මස් වර්ග දහය මසෙයි.

- 1) මිනි මස් (මනුෂ්‍ය මාංශ)
- 2) ඇත් මස් (හත්ථි මාංශ)
- 3) අශ්ව මස් (අස්ස මාංශ)
- 4) සිංහ මස් (සිංහ මාංශ)
- 5) කෘට් මස් (වීයාස්ඨ මාංශ)
- 6) දිව මස් (දිවි මාංශ)
- 7) බලු මස් (සුනඛ මාංශ)
- 8) සර්ප මස් (අභි මාංශ)
 (ත්රිපිටකය ආශ්රයෙන් සංඛ්යාත්මක ධර්ම කුරුණු අධ්‍යයන ශ්රීන්ථයක් ශාස්ත්රපති වලතර සමාජික හිමියන් විසින් “ධම්ම මාලා” නමින් සම්පූර්ණ පොත්හල මගින් ප්රකාශයට පත් කළාට ඇත. එම ශ්රීන්ථයේ ‘අභි මාංශ’ නම් කෘට් ඇත්තේ ‘උගුරු මස්’ වශයෙනි)
- 9) වලස් මස් (අච්ඡ මාංශ)
- 10) (තරස්)කර්මානා වලස් මස් (තරච්ඡ මාංශ)

මම මස් වර්ග දහය ද බුදුරජාණන් වහන්සේ විසින් හික්ෂුණ්ට තහනම් කරන ලද්දේ සමාජයෙන් මතු වූ විරෝධතාවය නිසා හා වනසතුන්ගෙන් සිදු වූ හිරිහැර අනතුරු හේතු කර ගනෙයි. මම මස් වර්ග ගිහියන්ට නොකෑ යුතු බවට බුදුරජාණන් ඔක්ෂාපද පනවා නැත. ඒනිසා බුදුරජාණන් වහන්සේ ගිහියන්ගේ ආහාරය සම්බන්ධයෙන් විශේෂ පැනවීම් පනවා නැති බවත්, උන්වහන්සේ අගය කළේ ධාර්මික දිවි පැවැත්ම හා නිර්වාණගාමී ජර්නිපදාව බවත් පැහැදිලිය. උන්වහන්සේ ධාර්මික සමාජයේ ආචාර සමාචාර දිවි පැවැත්ම ආහාරපානාදිය වනෙස් කිරීමට උත්සාහ නොගත් සේක. මේ නිසා නිර්මාංශ ආහාරය ම සාධාරණීකරණය කිරීමට බුදුදහම එකඟ නොවන බව පෙනී යයි.

බුදුන් වහන්සේ මස් වැළඳුවේ ද?

බුදුරජාණන් වහන්සේ මස් වැළඳූ බවට සුත්ත පිටකයේ හා වනය පිටකයේ නොයෙක් තැන් වල තොරතුරු සඳහන් වේ. එම අවස්ථාවන් වශයෙන් අංගුත්තර නිකායේ මනාපදායී සුත්තය, මජ්ඣිම නිකායේ පීචක සුත්තය, සුත්තනිපාතයේ ආමගන්ධ සුත්තය, මහාවග්ගපාලි හසේප්ඵබන්ධකයේ සීහ සනොපති කතා පුවත, පාරාජිකපාලි වීචරපටිග්ගහන ඔක්ෂා පදය, දීඝ නිකායේ මහා පරිනිබ්බාන සුත්තයේ සඳහන් චුන්දකර්මාර පුත්තයාගේ සුකරමද්දව දානය ආදිය පනේවා දිය හැකිය. මම අවස්ථා බුදුරජාණන් වහන්සේ මස් වැළඳූ බවට සාක්ෂි සපයයි.

මජ්ඣිම නිකායේ පීචක සුත්තයේ සඳහන් කතා පුවත මසෙයේ, බුදුරජාණන් වහන්සේ රජගහ නුවර පීචක වදේයවරයාගේ අඹ වනයෙහි වැඩ වසන සේක. එකල්හි පීචක උපාසක තුමා (වදේයවරයා) බුදුරජාණන් වහන්සේ වෙත පැමිණ මසෙයේ කීවේය. “ස්වාමීනි, ගඟතමයන් වහන්ස, ඔබ වහන්සේ උදෙසා සතුන් මරා න බවත්, ඔබ වහන්සේ එම මස් දැන දැන වළඳන බවටත් මා විසින් අසන ලදී.”

“සුතං මහේං භන්තේ සමනං ගඟතමං ජානං උද්දිස්සකටං මංසං පරිභුඤ්ජති”

“ස්වාමීනි, ඒ ආකාරයට නොයෙක් දනෝ පවසන්නේ භාග්‍යවතුන් වහන්සේට අදාළ දෙයක්ද? නැතහොත් ඔවුන් ඔබ වහන්සේට කරුණු

රහිතව අනුතයනේ වර්දනා කරන්නෙහි ද? යනුවෙන් ජීවක උපාසක තුමා බුදුරජාණන් වහන්සලගෙන් විමසුවයි. එම ජර්ණයට බුදුරජුන් පිළිතුරු දුන්නේ මසෙයයි. “ජීවකය, යමකේ මසෙ කියත් නම්, ශ්රමණ ගෞතමයන් වහන්සලේ වනුවනේ මනිස්සු සත්තු මරති, ඒ කාරණය දැන දැන ම ශ්රමණ ගෞතමයන් වහන්සලේ තමන් උදසො පිළියලෙ කළ මස් වළඳන් කියා කියත් නම් එම කුරුණ පවසන ඔවුහු මා විසින් කියන ලද්දක් කියන අය නොවෙති. ඔවුහු ම හට අසත්යයනේ අනුතයනේ වර්දනා කරන අය වෙති” යනුවෙනි.

එසේ බුදුරජුන් ජීවක උපාසක තුමාට දැනෙන කළෙත් තමන් වහන්සලේ කුරුණු තුනකින් පිරිසිදු වූ මාංශය අනුභව කරන බවයි. එසේම එය වැළඳීමට හික්ෂුණ්ට අනුමැතිය ලබා දෙන බවයි. එම කාරණා තුන නම් ඉහතින් සඳහන් කළ තිකණ්ටි පාරිශුද්ධ මාංශයයි. එනම්:

1. අදිර්ධං - තමා වනුවනේ සතකු මැරූ බව නොදැන,
2. අසුතං - තමා වනුවනේ සතකු මැරූ බව නො ඇස,
3. අපරිසඬිකිත - තමා වනුවනේ සතකු මැරූ බවට සක නැති

මාංශයයි.

“ජීවකය, මම මමෙ තුන් ආකාරයෙන් පිරිසිදු වූ මාංශය අනුභව කරමි. අනුභව කිරීමට අනුමැතිය ලබාදමි.” (මජ්ඣිම නිකායේ ජීවක සුත්තය). එසමේ සමාජයේ බුදුරජාණන් වහන්සලේ උදසො සතන් මරති, උන්වහන්සලේ එම මස් දැන දැන වළඳන් යැයි බුදුරජුනට වර්දනාවක් ඇති වූයේ උන්වහන්සලේ මස් වළඳන නිසා බවද මගේන් පැහැදිලි වයි. මස් නොකන අයට සමාජයෙන් විවැනි වර්දනා චල්ල වන්නේ නැත.

මහාවග්ගපාලියේ තසේජ්ජබන්ධකයේ ද බුදුරජුන් මස් වළඳූ බවට තොරතුරු සඳහන් වයි. සඳහන් ආකාරයට බුදුරජාණන් වහන්සලේ විශාලා මහනුවර වාසය කරන කාලයක ලිච්ඡවිහු සන්ථාගාර (රුස්විච්චි) ශාලාවෙහි රුස් වි බුදුරජුන්ගේ ගුණ කියත්, හික්ෂු සංඝයාගේ ගුණ කියත්, එම අවස්ථාවේ රුස්විච්චි ශාලාවේ සිටි නිගණ්ඨ ශ්රාවකයකු වූ සිංහ නම් සහෝපතියකේ බුදුරජුන් කෙරෙහි පැහැදිලි උන්වහන්සලේ දැකීමට යාමට කැමති වයි. ඒ බව නිගණ්ඨනාථ පුත්තයන් වහෙ දැනුම් දුන් විට ඔහු මසෙ කීවයි. “ශ්රමණ ගෞතමයන් වහන්සලේ අකිරියවාදියකෙ. විසින් ම උන්වහන්සලේ ශ්රාවකයන් හික්මවති. ඔබ කුමක් හඳින් බුදුරජුන් හමුවීමට යන්නෙහිද? ” නිගණ්ඨනාථ පුත්තයන් එසේ කී විට සිංහ සහෝපතියන්ගේ බුදුරජාණන් වහන්සලේ දැකීමේ අදහස නැති වි ගියයි. එහෙත් දවෙන තුන්වන වර ද ලිච්ඡවිහ්

බුදුරජාණන් වහන්සේගේ ගුණ වර්ණනා කළ විට ඔහුට බුදුන් දැකීමේ අදහස යළිත් ඇතිවිය. එම අදහස නිගණ්ඨනාථ පුත්රයන්ට දැනුම් දුන් පසු ඔහු දවෙන තවෙන වර ද සිංහ සනෝපතියන් වළක්වනු ලැබීය. පසුව සිංහ සනෝපතියන් නිගණ්ඨනාථ පුත්රයන්ට නගාදන්වා රථ පන්සියයක් සහිතව දහවල් කාලයේ බුදුරජාණන් වහන්සේ දැකීමට ගියේය. බුදුරජුන් හමුවූ සීහ සනෝපතියන් උපාසකයකු බවට පත්විය. ඔහු නිවසට ගොස් සවේකයකු අමතා වළඳ පහ ළට ගොස් මස් ගනෙන්නට නියම කළේය.

“ගච්ඡ භණ්ණේ පචත්ත මංසං ජානාහී තී” (මහාවග්ගපාලි - 592 පිටුව) පසුදා සීහ සනෝපතියා බුදුරජුන් ප්රමුඛ මහා භික්ෂු සංඝයා වහන්සේට මස් සහිත ප්රණීත භෝජනයෙන් සංග්රහ කළේය. සීහ සනෝපතියා උපාසකයකු බවට පත් වූ පුවත හා ඔහු බුදුරජුන්ට මස් සහිත දානයක් දුන් පුවත දැන ගත් නිගණ්ඨයෝ ව ශාලා මහනුවර විදිවල ‘අද සීහ සනෝපතියා තරබාදු සිවුපාවකු මරා ශ්රමණ ගෞතමයන්ට බත් කරන ලද්දේය. ශ්රමණ ගෞතමයන් තමන් උදසො කළ මාංශය වැළඳූ වේ’ යැයි “අප්ප සීහනේ සනෝපතීනා ථුල්ලං පසුං වධිත්වා සමණස්ස ගෝතමස්ස භත්තං කතං. සමණො ගෝතමො ජානං උද්දිස්සකං මංසං පරිභුඤ්ජති” ති පටිච්චකම්මන්ති” යි ඝෝෂා කළහ.

මමෙ කතා පුවතින්ද බුදුරජා ණන් වහන්සේ මස් වැළඳූ බව තහවුරු වියේ. සීහ සනෝපතියා ‘පචත්ත මාංශය’ ගනෙන්නට කීමෙන් නිගණ්ඨයන් ද ‘පචත්ත මාංශය’ අනුභව කරන්නට ඇති බව සිතිය හැකිය. ඔවුන් බුදුරජුන්ට වග්දනා කළේ උදසො කළ (උද්දිස්සකං) මසක් වළඳන බවටයි. එහිසා පචත්ත මාංශය හවෙත් ත්රිකමාටි පාරිශුද්ධ මාංශය ජනෙයන් හා වනෙත් ශ්රම ණයන් ද වළඳන්නට ඇත. එහිසා බුදුරජුන් ද ත්රිකමාටි පාරිශුද්ධ මාංශය වැළඳූ බවට මේ කතා පුවතින් ඉදිරිපත් කර ඇත.

මීට අමතරව පාරාපිකාපාලි විවරපටිගහන ශික්ෂා පදයේද බුදුරජුන් මස් වැළඳූ බවට කතා පුවතක් සඳහන් වෙයි. එහි සඳහන් පරිදි උප්පලවන්නා මහෙණේය පරෙවුරු කාලයේ පිණ්ඩපාතයන් පසුව අන්ද වනයට වැඩම කරවා ගසක් මුල දිවාචිතරණය පිණිස වැඩ සිටියාය. ඒ වලොවගේ සමරු **ගව දහෙක්** මරා අන්ද වනයට පිවිසුණහ. සමර නායකයා ගසක් මුල වැඩ සිටින උප්පලවන්නා මහෙණේන් වහන්සේ දැක මාගේ දුරුමල්ලු මේ මහෙනෙ දක්නානු නම් වහෙසෙන්නාහයි (කරදර කරන්නේ යැයි) වනෙ මගකින් ගියේය. අනුරුව ඒ සමර

නායකයා මස් පැසුණු විට හමඳ මස් ටිකක් ගනෙ කමල ආදියනේ ඕතා බැඳ උප්පලවන්නා මහෙණේන් වහන්සටේ ළඟ තැනක “යමේ මහණ බමුණකේ මයෙ දකිත් නමේ වය ගනිත්වා ” යැයි කියා ගසක වල්ලුවයි. උප්පලවන්නා මහෙණේන් වහන්සටේ සමාධියනේ නැගී සිට සමර නායකයාගේ වචනය අසා ඒ මස් ගනෙ මහෙණෙවරට ගියාය. පසුදා වම මස් පිළියලෙ කර උනුරු සිවුරගේ ඕතාගනෙ බුදුරජානන් වහන්සටේ පිළිගැන්වීමට ජනේවනාරාමයට ගියාය. මමෙ කතා පුවතින් ද බුදුරජුන් මස් වැළඳු බව තහවුරු වයි. මගේ සඳහන් වැදගත්ම කාරණය නමේ “ගාවං වධිත්වා” යන්නයි. මගේන් බුදුරජා ණන් වහන්සටේ ද ගව මාංශ වැළඳු බව කියවයි.

අංගුත්තර නිකායේ මනාපදායි සුත්තයේ බුදුරජාණන් වහන්සටේ උගුරු මස් වැළඳු කතා පුවතක් සඳහන් වයි. බුදුරජා ණන් වහන්සටේ විශාලා මහනුවර කුටාගාර ශාලාවගේ වැඩ වසන සමයක සමාජයන් වලයට පැමිණි උග්ග නමේ උපාසකයකගේ බුදුරජා ණන් වහන්සටේ උදෙසා අපුරු ආකාරයක දානයක් පිළියලෙ කළෙයි. උග්ග ගෘහපතියා බුදුරජා ණන් වහන්සටේ වම දානය පිළිගැන්වූයේ උන්වහන්සටේ විසින් දෛනියා කර න ලද බණ පදයක්ද සිහි ගන්වමිනි. “ස්වාමීනී, මා විසින් භාග්ගවතුන් වහන්සටේ ඉදිරියගේදී මසෙටේ අසන ලදී. වනමේ මනාප දුටු දනෙ තැනැත්තා කැමති දයෙක් ම ලබන්නයි ” යන බණ පදයයි. භාග්ගවතුන් වහන්ස මා ඩබෙරවල මුසු කළ උගුරු මස් වලට ඉතා මනාපය. එහිසා භාග්ගවතුන් වහන්සටේ මා කරෙහේ අනුකම්පා උපදවා ගනෙ මාගේ ඩබෙරවල මුසු මටේ උගුරු මස පිළිගන්වා සකේවා. උග්ග ගෘහපතියා මසෙටේ ප්රකාශ කර බුදුරජා ණන් වහන්සටේ වතෙ උගුරු මස් පිළිගැන්වූ විට උන්වහන්සටේ ඔහු කරෙහේ අනුකම්පාවනේ වය පිළිගනෙ වැළඳු සකේ. මටේ ප්රවෘත්තියනේ ද බුදුරජා ණන් වහන්සටේ මාංශ වැළඳු බව සනාට වයි.

සුත්තනිපාතයේ ආමගන්ධ සුත්තයේ පරෙ බුදුවරු පවා ත්රිකමෝට පාරිශුද්ධ මාංශය වැළඳු බව සඳහන් වයි. වය මාංශ ආහාරය සමීඛන්ධියනේ බුදුවරු චිකම ආකල්පයක් දරන බවට සාධකයකේ. එහි සඳහන් ආකාරයට වම කතා පුවත කාශ්යප බුදුරජා ණන් වහන්සටේ කාලයට සමීඛන්ධි වයි. ධ්රාන්මණ වංශික තිස්ස නමේ තාපසයකේ පිරිවර තාපසයන් සහිතව මාංශ ආහාර වලටත්, මාංශ ආහාර අනුභව කරන අයටත් අපහාස කරමින්, බැනවදීමින් සිටියයි. තිස්ස තාපසයා ප්රකාශ කළෙමේ, මනරේ, අමු ඇට, තල කමල, දල, අල, මුල් පලතුරු ආදී

දැනටමත් ලබන දේ වළඳන දැනටමත් සැනසෙන අය කාමය නොපනන, බොරු නොකියන අය බවයි.

දිනක් කාශ්යප බුදුරජාණන් වහන්සේ ලිඛිණි මස් සහිත ඇල් භාලෝ බතක් දානය වශයෙන් ලැබ විය වළඳනු දුටු තිස්ස තාපසයා කාශ්යප බුදුරජාණන් වහන්සේගේ මසේ විවාලයේ. “ඔබ වහන්සේ කලින් පැවසුවේ, පිළි ගඳ තමාට කැප නැති බවය. එතෙක් දැන් ඔබ වහන්සේ මනාව පිසින ලද ලිඛිණි මස් සමග ඇල් භාලෝ බත් වළඳති ”. කාශ්යප සම්බුද්ධි, ඔබ වහන්සේ පිළි ගඳ වශයෙන් සඳහන් කළේ කුමක්ද? තාපසයා විසින් අසන ලද ප්රශ්නයට පිළිතුරු වශයෙන් කාශ්යප බුදුන් වහන්සේ ප්රාණ ඝාතය, වධදීම, අත්පය සිඳීම, සනුන් සිර කෂාට තැබීම, සමරකම, බොරුකීම, වංචා කිරීම, ක්රෝධයෙන් කල් ගවේම, අනුන්ගේ භාර්යාවන් ඇසුරු කිරීම, මලලොව පරලොව නොපිළිගැනීම, පින් පව් නොපිළිපැදීම ආදී අයහපත් දේ සිදු කිරීම ආමගන්ධය වන බවත්, මාංශ ආහාරය ආමගන්ධය නොවන බවත් (ඒසාමගන්ධය නම් මාංශ හෝජන) දෛනියා කළහ. මමෙ සුත්ර දෛනියාවෙන් පරෙ බුදුවරු පවා මාංශ හෝජනය වැළඳු බව කියවෙයි. බුදුරජාණන් වහන්සේ දැනටමත් ලැබුණු ත්රිකෝටි පාරිශුද්ධි මාංශය වැළඳු බව ඉහතින් ඉදිරිපත් කරන ලද පිටකාගත තොරතුරු වලින් මනාව සනාථ වන්නෙයි. ඒ බවට අංගුත්තර නිකායේ මනාපදායී සුත්රය, මහා පරිනිබ්බාන සුත්රයේ චුන්දකර්මාර පුත්රයාගේ දානය, පාරාජිකා පාලියේ විචර පටිග්ගහන ශික්ෂා පදයේ වන විස්තරය, මහා වග්ග පාලියේ සීහ සනොපතියාගේ කතාව, යනාදිය උදාහරණ වේ. මේ නිසා මාංශ ආහාරය බුදුසමයේ සඳහන් මග වල අවබෝධයට බාධාවක් නොවන බව දවේදන්ත තරුණ විසින් පංච වරයක් ඉදිරිපත් කරන ලදුව බුදුරජාණන් වහන්සේ විය ප්රතික්ෂේප කිරීමෙන් පැහැදිලි වන්නෙයි. මමෙ පංච වරයේ වික් කාරණයක් නම් “හික්ෂුණ් දිවි ඇති තමේ මස්-මාළු වැළඳීමෙන් වැළකිය යුතුය” යන්නය.

(යාවජීවං මච්ඡමංසං න බාදුදේයුං යමෝ මච්ඡමංසං බාදුදේය වජ්ජං නං චුසදේයාති - චුල්ලවග්ග පාලි II). මයෙට පිළිතුරු වශයෙන් බුදුරජුන් දෛනියා කළේ “මයා දවේදන්ත අනුඤ්ඤාතං තිකඝට්ටං පාරිශුද්ධං මච්ඡමංසං අදිට්ඨං, අසුතං, අපරිසංකිතන්ති ” (චුල්ලවග්ග පාලි II). එනම්, තමන් වහන්සේ විසින් ත්රිකෝටි පාරිශුද්ධි මාංශය හික්ෂුණ්ට අනුමත කර ඇති බවයි. මෙයින් බුදු දහමින් මාංශ ආහාරය තහනම් කරනැති බවත්, බුදු දහමේ ලැබිය හැකි මාර්ග ඵලයන්ට පත්වීමට මාංශ ආහාරය කිසිදු බාධාවක් වශයෙන් බුදුරජුන් නොසැලකූ බවත් පැහැදිලිවේ.” (පරොදුණේය විශ්ව විද්යාලයේ පාලි විශෂ්වදේ උපාධිධාරී කපුන්දෑවේ කමලසිරි හිමි විසින් ලියන ලද “නිර්මාංශ

ආහාරය පිළිබඳ බහුදේශීය ස්ථාවරය” නමැති ග්රන්ථයෙන් උපුටා ගත් කොටස)

චිනිසා අපි සත්යය අවබෝධ කර ගනිමු. දැනුවත් වලො, වරෙය, ක්රෝධය තුරන් කරමු. සාමකාමී, හා සමගියෙන් බැඳුණු මව්බිමක් ගොඩ නගමු. ඉදිරි පරපුරට සාමකාමී හා සෞභාග්යයෙන් යුත් රටක් ගොඩනගන්නට අවශ්ය අභිතලම දමන්නට අදාළ අධිෂ්ඨාන කර ගනිමු.

මාංශ අනුභවය පිළිබඳව කිතුනු හා හින්දු දහමේ හි ඉගැන්වීම් මනේම මධ්‍යස්ථ ප්රසිද්ධ ලබේකයකුගේ ලිපියකින් උපුටා ගත් කඟටස් ද පහතින් ඉදිරිපත් කඟට ඇත්තමු.

මාංශ අනුභවය පිළිබඳ කිතුනු දහමේ ඉගැන්වීම්

දහමේ අපකීර්තියට පත් කිරීම සඳහා වරෙර වන්තනයේ හියුනු සුළු පිරිසක් මාංශ අනුභවය පිළිබඳව තම දහමේ මුලාශ්රයන්හි සඳහන් වී ඇත්තේ කුමක්ද? යන්න ගැන නිවැරදි දැනුමකින් තඟරව උද්වභේය පමණක් පදනමේ කර ගනිමින් විකෘත මත වාදයන් ඉදිරිපත් කරමින් සිටිති.

වී නිසා මේ පිළිබඳව ආගමික මුලාශ්රයන් හි සඳහන් කුරුණු හා ආගමික විද්වතුන්ගේ අදහස් මමෙගින් ඉදිරිපත් කරන්නට අපකේෂා කරන්නමු.

මේ පිළිබඳව ශුද්ධ වූ බයිබලයේ වාක්යයන් පරිශීලනය කිරීම ප්රමාණවත් යැයි අපි සිතන්නමු.

“සමිඳාණන් වහන්සේ මෝසසේ හා ආරඟන් අමතමින් ඔවුන්ට කතා කඟට ‘ඉශ්රායලේ ජනයාට මසෙේ කියන්නැ ‘යි වදාළ සකේ. ‘මහිපිට සිටින සිය ල මෘගයන් අතරනේ නුඹලාට කන්නට සුදුසු සත්තු නමේ මඟවුනු ය. කුරය දකෙට බදේ, වනේව තිබනෙ, වමාරා කන මෘගයන් කෑමට සුදුසුය. වහනේ වමාරා කන හමෝ කුරය දකෙට බදේ ඇති හමෝ පහත දක්වන මෘගයන් ඔබ නඟකෑ යුතුය. වනමේ, ඔටුවා වමාරා කන නමුත් උගේ කුර දකෙට බදේ නැත. ඌ අපවිතර සතකුෙ ලසෙ සැලකිය යුතුය. පඟළඟවේ බනෙ භාවා වමාරා කන නමුත් උගේ කුර බදේ නැත. ඌ අපවිතර ලසෙ සැලකිය යුතුය. භාවා වමාරා කන නමුත්, උගේ කුර බදේ නැත. ඌ අපවිතර ලසෙ සැලකිය යුතුය. ඌරාගමේ කුරය බදේ වනේ ව තිබනෙ නමුත් ඌ වමාරා නඟකයි. ඌ අපවිතර ලසෙ සැලකිය යුතුය. ඉහත දැක් වූ සතූන්ගමේ මස් නඟකෑ යුතුය. උන්ගමේ මළකුණු ස්පර්ශ නඟකළ යුතුය. උන් අපවිතර ලසෙ සැලකිය යුතුය. ” (ශුද්ධ බයිබලය - ලවේගමේ වීයවස්ථාව 11:1-8)

“ඔබ කිසි පිළිකුල් දයෙක් නොකෑ යුතුය. ඔබට කන්නට අවසර ඇති සත්තු නම් ගවයා, බැටළුවා, චූළුවා, ගෝනා, තිත්මුවා, වැලිමුවා, වල් චූළුවා, ඔලු මුවා, කුරන්ගයා සහ වාත මෘගයා යන මගෙවුනු ය. සතුන් අතර කුරය බදේ වනේ ව තිබෙන වමාරා කන සෑම සතකුම කෑමට ඔබට අවසර ඇත. එහතේ වමාරා කන සතුන් අතරින් හෝ කුර බදේ වනේ වී ඇති සතුන් අතරින් හෝ කෑමට අවසර නැති සත්තු නම් ඔටුවා, භාවා හා බනේ භාවාය. මගෙවුන් වමාරා කන නමුත් උන්ගේ කුර බදේ නැත. එබැවින් මගෙවුන් අපවිත්ර සතුන් මනේ සැලකිය යුතුය. උරා කුරය බදේ ඇති සතකු නමුත් උර වමාරා නොකන බැවින් අපවිත්ර සතකු මනේ සැලකිය යුතුය. උන්ගේ මස් නොකෑ යුතු අතර උන්ගේ මළකුණු ස්පර්ශ නොකළ යුතුය” (ශුද්ධ බයිබලය - ද්විතීය නීති සංග්රහය 14:3-8)

“සම්ඳාණයේ මසෙව් වදාරන සකේ: “මාගේ සනෙගට පිළිකුරු දනේන මා සුදානමේ ව සිටි නමුත්, ඔවුහු මට යාවිඤා නොකළහ. ඔවුන් හමුවීමට මා සුදානමේ ව සිටි නමුත් ඔවුහු මා නොසවුනු හ. ‘මම මනේය, මම මනේය’ කියා කියා පිළිකුරු දනේන මා සුදානමේ ව සිටි නමුත් මේ ජාතිය මට යාවිඤා නොකළහ. කැරලිකාරයන් වන, හිතු මනාපේ අයහපත් මාර්ගයක ගමන් කරන සනෙගක් දසෙට දවස මුළුල්ලම මාගේ අත් විදහා ගෙන සිටියමේ. ඒ සනෙග මා ඉදිරියෙහි දී නිතරම මා කෝප කරති; උයන් වල පුජා ඔප්පු කරති; ගඩොල් පිට සුවද දුම් ඔප්පු කරති; ඔවුහු සමානගන් වල වාසය කරති; රහස් ස්ථාන වල රාත්රිය ගත කරති; ඔවුහු උරු මස් කති; පිළිකුල් කෑම ඔවුන්ගේ භාජන වල තිබේ.” (ශුද්ධ බයිබලය - යසෝයා 65:1-4)

“සම්ඳාණන් වහන්සේ මසෙව් වදාරන සකේ. ‘උයන් වල පුද පුජා ඔප්පු කරනු පිණිස තමන් ම පිරිසිදු කර ගනිමින්, පළෙට ගමන් කරමින්, උරු මස් ද උරගයන් ද මියන් ද කන අයගේ අවසානය ප්‍රභය. ඔවුන්ගේ ක්‍රියා හා සිතුවලි මම දනිමි. විවිධ භාෂා කතා කරන සියලු ජාතීන් එක් රැස් කිරීමට මම පැමිණෙන්නෙමි. ඔවුන් රැස් වූ කළ මාගේ තෝලංකාරය කුමක්දැ යි ඔවුන්ට පෙනෙනු ඇත. ” (ශුද්ධ බයිබලය - යසෝයා 66:17)

ඉහත විස්තර අනුව ශුද්ධ බයිබලයේ ඉගැන්වීම වනුයේ උරු මස් කිනුනුවන්ට කෑමට අවසර නොමැති මාංශයක් වන අතර එය අනුභව කිරීම දවෙදුන්ගේ දැඩි කෝපයට හේතු වන කරුණක් බවය. නමුත් ඔවුන් උරු මස් අනුභව කිරීම පිණිස බයිබල අනුමැතිය ලෙස

පනේවන්තෝ පාවුළු තුමා රෝම වැසියන්ට යැවූ ලිපියක අඩංගු කථනාකිය.

“කෑම නිසා දවේ සවේය කඩාකප්පල් නගකරන්න. හැම කෑමක් ම පවත්රය.” (ශුද්ධ බයිබලය - රෝම 14:20)

පාවුළු තුමා මසෙෝ පවසන්නට හඳුනා වනුමා ච්චිස වරුන්ට යැවූ ලිපියේ සඳහන් පරිදි ජෛසු තුමා (ච්චුමා කරෙහේ දවේඳුන්ගේ ආශිර්වාදය අත්වවේ) නිතිරිති ඇතුළත් වියවස්ථාව අවලංගු කල බව විශ්වාස කිරීමයි. උගුරු මස් අනුභවය තහනම් කිරීමද විවැනි වූ නීතියකි. සියලු නිතිරිති ඇතුළත් වියවස්ථාව අවලංගු කිරීමෙන් උගුරු මස් අනුභවය හා බයිබල ඉගැන්වීම් අනුව අනිවාර්ය කටයුත්තක් වූ පිරිමින්නගේ ලිංගාගාර වර්ම ඡදේනය ද අවලංගු කිරීමට පාවුළු තුමා විසින් කටයුතු කර ඇත.

“යුදවේවන් හා විපාතිකයින් එක් කරමින් උන් වහන්සේ අප අතර සමඟිය ඇති කළ සකේ. උන්වහන්සේ මිනිසන් බව ගනෙ, ඔවුන් වනේ කළ ඔවුන් අතර වරෙය ඇති කළ, මැද බිත්තිය කඩා දැමූ සකේ. මගේ දෛනිය නව මනුෂ්‍යත්වයක් කලට මවා සමඟිය ඇති කරන පිණිස උන්වහන්සේ නිති රීති ඇතුළත් වියවස්ථාව අවලංගු කළ සකේ.” (ශුද්ධ බයිබලය - ච්චිස 2:14-15)

පාවුළු තුමාගේ ඉහත ප්රකාශනය ජෛසු තුමාගේ (ච්චුමා කරෙහේ දවේඳුන්ගේ ආශිර්වාදය අත්වවේ) ඉගැන්වීම් වලට සහමුලින්ම පටහැනි බව පහත සඳහන් ප්රබල ප්රකාශනයෙන් පැහැදිලි වන්නයි.

“මම (ජෛසු තුමා) වියවස්ථාවලිය හා දිවැසාවලිය අවලංගු කරනු පිණිස ආවමේ යි නගසිතන්න. මා ආයෝ වීවා අවලංගු කිරීමට නගව, සමීපුරුණ කිරීමටය. සැබැවින් ම මම ඔබට කියමි, අහස හා පහලගව පහ ව ගියත්, සියල්ල පරිපුරුණ වනනුරු, වියවස්ථාවලියනේ ඉස්පිරිලක්වත් පාපිරිලක්වත් පහ වී නගයන්නමේය. වබැවින් මගේ ආඥා වලින් ඉතා සුළු එකක්වත් කඩ කරන හෝ කඩ කරන ලසෙ මිනිසුන්ට උගන්වන හෝ කවරකුෙ වුව ද, ඔහු ස්වර්ග රාජ්යයහේ ඉතා සුළු යැයි කියනු ලබන්නයි. එහනේ, වීවා පිළිපදින, වීවා උගන්වන කවරකුෙ වුව ද, ඔහු ස්වර්ග රාජ්යයහේ උතුම් යැයි කියනු ලබන්නයි. මන්ද, ඔබ ධර්මිෂ්ඨකමින් වනයධරයන් ද පරිසිවරුන් ද ඉක්මවා

නමැතිගෙන් ඔබ කිසිසේත් ස්වර්ග රාජ්‍යයට නමැති විසන්තනු යැයි ඔබට කියමි” (ශුද්ධ බයිබලය - ශුද්ධවර මතවේ 5:17-20)

ඉහත මතයට එකඟතාවක් ඇති ප්රකාශනයක් පද්දරුනුමා වසින් පවසා ඇත.

“අකැප, අපවිත්ර දයෙක් කිසි කලකෙන් මම නමැතිවමේ ” (ශුද්ධ බයිබලය - ක්රියා 10:14)

ජයේ නුමා (එනුමා කරෙහි දවේදුන්ගේ ආශිර්වාදය අත්වවේ) මගින් දවේදුන් ලබවට පහළ කළ ඉන්පිල් (ශුභ පණිවිඩය) දහම පාවු පු නුමා වසින් කමතකේ දුරට විකෘ ට කමට ඇත්තදේ යන්න සඳහා තවත් උදාහරණයක් ඔබගේ අවධානය සඳහා ඉදිරිපත් කරන්නට කැමැත්තමු. මයෙ අපගේ මුලික මාතෘකාවට අදාළ නමැතිවත් වර්තමාන කිනුනු දහම පත් වි ඇති අභාග්‍යවත්ත තත්වය අවබෝධ කර ගැනීමට මයෙ බමනමෝ සේ උපකාරී වනු ඇතැයි විශ්වාස කරන්නමු. පිරිමින්ගේ ලිං ගාග්ර වර්ම ජයේනය පිළිබඳව පාවු පු නුමාගේ අදහස් පළමුව ඉදිරිපත් කමට ඉන් පසුව ශුද්ධ බයිබලයේ සඳහන් අතිකුත් වදන් ඔබගේ අවධානයට ඉදිරිපත් කරන්නට කැමැත්තමු.

“ඔබ වර්ම ජයේනය ලබන්නානු නමේ ක්රිස්තූන් වහන්සලෙහි ඔබට කිසි ප්රයෝජනයක් නමැලැබෙන බව පාවු පු නමේ මම ඔබට කියමි ” (ශුද්ධ බයිබලය - ගලාති 5:2)

“වර්ම ජයේනයවත් අවර්ම ජයේනයවත් වැදගත් නැත. වැදගත් දයෙ නමේ අලුත් මැවිල්ලක් වීමය” (ශුද්ධ බයිබලය - ගලාති 6:15)

ඉහතින් උපුටා දක්වා ඇති පාවු පු නුමාගේ ඉගැන්වීම් ශුද්ධ බයිබලය අනුව කමතකේ දුරට දවේදුන්ගේ හා ජයේ නුමාගේ (එනුමා කරෙහි දවේදුන්ගේ ආශිර්වාදය අත්වවේ) ඉගැන්වීම් හා සැසඳදේ යන්න ඔබම තීරණය කරන්න. ජයේ නුමා (එනුමා කරෙහි දවේදුන්ගේ ආශිර්වාදය අත්වවේ) මහිතලය මත සිටි කාලවකවානුවදී එනුමන්ගේ අනුගාමකයින්ට ඇති මහත් සතුරකුව සිටි පාවු පු නුමා කසෙන්නමේ දවේදුන්ගේ ඉගැන්වීම් හා ජයේ නුමාගේ (එනුමා කරෙහි දවේදුන්ගේ ආශිර්වාදය අත්වවේ) ඉගැන්වීම් අවලංගු කරමින් විය අ බවටා යන

නව මත ඉදිරිපත් කරන්නට වරම් ලබා ගන්නදේ යන්න විශාල ජරහලේකාවකි.

“දවේයන් වහන්සේ තවදුරටත් කතා කරමින් මසෙව් වදාළ සකේ: ‘නුඹද (ඒබරහමේ නුමා) නුඹනේ පසු පරපුරනේ පරපුරට පැවතනෙ නුඹේ පළෙපතද මාගේ ගිවිසුම ආරක්ෂා කළ යුතුය. නුඹද නුඹගේ පළෙපත ද සමග පිහිටුවන, නුඹ රුක ගත යුතු මාගේ ගිවිසුම නම් මේ ය; චිනම්, නුඹලාගේ සියලු පිරිමි දරුවන් වරම් ජදේනය කළ යුතුය. නුඹලා නුඹලාගේ ලිංගාගර වර්මය ජදේනය කළ යුතුය. මයෙ නුඹලාත් මාත් අතර පිහිටු වන ගිවිසුමේ සංකතේය වන්නයේ. නුඹලාගේ පළෙපත් වල සියලු පිරිමි දරුවන් දින අටක් වයස් වූ කළ ඔවුන් වරම් ජදේනය කළ යුතුය. ඔව්හු නුඹේ ගෘහයනේ උපන්නෝ වුව ද, නුඹේ පළෙපතට අයත් නැති, වදලේකයකුගෙන් මලට ගත් අය වුව ද, ඔවුන් වරම් ජදේනය කළ යුතුය. ගෘහයනේ උපන් තැනැත්තෝ වනේ වා, නුඹ මිලදී ගත් තැනැත්තෝ වනේ වා, ඔවුන් වරම් ජදේනය කළ යුතුය. මාගේ ගිවිසුම සදාතන ගිවිසුමක් ලෙස නුඹේ මාංගයනේ සලකුණු කරනු ලැබිය යුතුය. ලිංගාගර වරම් ජදේනය නොකළ අවරම් ජදේන පිරිමි දරුවා ඔහුගේ පළෙපතින් නරොපා දමනු ලැබේ. මන්ද, ඔහු මාගේ ගිවිසුම කඩ කර ඇති හයිනි.’ (ශුද්ධ බයිබලය - උත්පත්ති 17:9-14)

දවේදන්ගේ මමෙ සදා කාලයටම වලංගු වන ලෙස ඇති කළ ගිවිසුම කඩකිරීම කතෙරමේ භයානක චිකක් ද යන්න ඔබටම වැටහේ යැයි සිතන්නලේ. දවේදන්ගේ නියෝගයක් වනෙස් කිරීමට හෝ අවලංගු කිරීමට බලය ඇත්තේ දවේදන්ට පමණි. එම වකවානුවේ දවේදන්ගේ මිනිතලය මත නියෝජිතයා වූ ජසේ නුමා (චිනුමා කරෙහේ දවේදන්ගේ ආශිර්වාදය අත්වලේ) මගින් සිදුවිය යුතුව තිබිණි. එසේ නොව දවේදන්ගේ නියෝජිත වරයාට හා චිනුමන්ගේ අනුගාමිකයින්ට සතුවු කමේ කළ පාවුළු නුමා කසෙත් නම් දවේදන්ගේ නියෝගය අවලංගු කරන්නදේ යන්න අප විසින් සිතා බැලිය යුතුව තිබෙනවා නොවදේ? මේ සමග ශුද්ධ බයිබලයනේ උපුටා දක්වන ලද ශුද්ධවර මතවේ 5:17-20 යන වාක්යයන්ගෙන් ජසේ නුමා (චිනුමා කරෙහේ දවේදන්ගේ ආශිර්වාදය අත්වලේ) ඉදිරිපත් කළ ඉතා වැදගත් කරුණු කරෙහේ ද ඔබගේ අවධානය යොමු කරවන්නට කැමැත්තලේ. බයිබලයේ අඩංගු නීති රීති ඇතුලත් වියවස්ථාවලියට පටහැනිව යෑම ස්වර්ග රාජ්ය අභිමි කර ගැනීමක් ලෙස ජසේ නුමා (චිනුමා කරෙහේ දවේදන්ගේ ආශිර්වාදය අත්වලේ) මගින් උගන්වා ඇත. මගින් ඔප්පු වන පැහැදිලි සත්යය නම් නුතනයේ පවතින කිතුනු දහම දවේදන් විසින්

පහළ කරනු ලැබූ එකක් නොවන බවත් එයට පටහැනි ඉගැන්වීම් අඩංගු පාවුළු තුමාගේ ඉගැන්වීම් ඇතුළත් එකක් බවත්ය.

ස්නාවක ජොහාන් (John the Baptist) අටවන දින වර්ම ජදේනය කරනු ලැබූ බව බයිබලය උගන්වයි.

“තවද, අටවන දා වර්ම ජදේන පිළිවනෙ පිණිස ඔවුහු දුටුවා ගනෙවින් සිය පියාගේ නාමය අනුව ඔහුට සකෙරියස් යැයි නම් තබන්නට සැරසුණහ. එහෙත්, ඔහුගේ මව කතා කරමින් ‘එසේ නොවේ; ඔහුට ජොහාන් යන නාමය තැබිය යුතු යැ’ යි කීවා ය. ” (ශුද්ධ බයිබලය - ශුද්ධවර ලක් 1:59-60)

ජසේ තුමා (එතුමා කෙරෙහි දවේඳුන්ගේ ආශිර්වාදය අත්වේවා) ඉපදී අටවන දින වර්ම ජදේනය කරනු ලැබූ බව බයිබලය අපට පැහැදිලි කරයි.

“උන් වහන්සේගේ වර්ම ජදේන පිළිවනෙ සඳහා අට දවස පිරුණු කළ, උන් වහන්සේ කුසගෙ පිළිසිඳ ගැනීමට පෙර දවේ දුතයා විසින් දනෙ ලද ‘ජසේස්’ යන නාමය උන්වහන්සේට තබන ලද්දේය ” (ශුද්ධ බයිබලය - ශුද්ධවර ලක් 2:21)

සත්යය කුමක්ද යන්න තීරණ කිරීමේ වගකීම ඔබ වෙතම පවරන්නමු.

මාංශ අනුභවය පිළිබඳ හින්දු දහමේ ඉගැන්වීම්

හින්දු දහමේ මූලාශ්‍රයන් හි මාංශ අනුභවය පිළිබඳව සඳහන් කරුණු ද වමසා බලමු. හින්දු දහම දවේවාදී දහමකි. මහා ධර්මයා නම් දවේයන් විසින් තමාගේ ශරීරයේ අංග හතරකින් මිනිස් වර්ගයා කුල හතරකට බදො මවන ලද බවත් එසමේ සමස්ත විශ්වයම එම දවේඳුන් විසින් මවා පාලනය කරනු ලබන බවත් හින්දු දහමේ පිළිගැනීමයි. ආගමික මූල ග්රන්ථ අධ්යයනය කිරීමෙන් පැහැදිලි වන්නේ සියලුම ප්රධාන දහම් මාංශ ආහාරය තහනම් කර නොමැති බවයි. එය එසේ වුවද, පිළිගත් මතය වන්නේ නිර්මාංශ අනුභව කරන්නන්ගෙන් බහුතරය ආගමික හඳු මත එය සිදු කරන බවයි. හින්දු දහමේ තත්වයද එයයි. හින්දු භක්තිකයන්ගේ පොදු පිළිගැනීම හා විශ්වාසය නම් එම දහමේ

ඉගැන්වීම් අනුව මාංශ ආහාරය අනුමත නැති බවයි. එහෙත් හින්දු ආගමික මූල ග්රන්ථයන් අධ්යයනය කිරීමේදී මෙම පිළිගැනීම් වැරදි වකක් බව තහවුරු වියේ. හින්දු දහමේ නීති හා වර්යා පිළිබඳව ඇති ජරධානතම ග්රන්ථයක් වන “මනුස්මෘති” හි මාංශ අනුභවයට අවසර දී ඇති අයුරු දක්නට ලැබෙයි. එහි කෂමට අනුමත හා අනුමත නැති මාංශ පිළිබඳ දීර්ඝ විස්තරයක් ඇත. මනුස්මෘතියේ 5 වැනි පරිච්ඡේදයේ 22 වැනි ශාථාවේ සිට 56 වන ශාථාව දක්වා මාංශ අනුභවය ගැන අනුමත හා තහනම් වර්ග පිළිබඳව විස්තර වියේ.

“මස් ඩුදින කුරුල්ලන්, ගම්වැසි කුරුල්ලන්, කුර නොබැඳෙන සිව්පාවුන්, වශෂේයනේ වර්ටබ කුරුල්ලා යන මගෙවුන්ගේ මස් කෂම වර්ජනය කළ යුතුයි. ඉත්තෘවා, කබල්ලෘවා, තලගගයා, ඉදිබුවා, භාවා, සහ ඔටුවා හැර එක් හනුවක පමණක් දත් ඇති ගෘහාශ්රිත සිව්පාවුන් යන මගෙවුන්ගේ මස් කෂ හැකි යැයි පැවසේ . හනු, ගම් උගුරු මස්, සුදුලනු, ගම් කුකුළු මස්, ලුණු, රට ලුණු, යන මව්වා දැන දැන අනුභව කරන්නා වූ ද්විජයා සැඩිමලකේ වියේ. හොටනේ ඇත කෂම සමයා ගන්නා කුරුල්ලා, මකුළු දැල් වැනි පා ඇති කුරුල්ලා, පා වලින් පොළොව සාරණ කුරුල්ලා, යන මගෙවුන්ගේ මස් හෝ වියළි මස් නොකෂ යුතුය. ” (මනුස්මෘති හා මානව ශිෂ්ටාචාරය II ආර්යදාස සනෙවේරත්න -208-209 වැනි පිටුව)

හින්දු ආගම අනුව මාංශ අනුභවය හා මස් පුජා කිරීමටත් අවසරය ඇත. දවේයන් වහන්සේ විසින් ම පුජාවට සුදුසු සතුන් මවා ඇත. මනුස්මෘතියේ සඳහන් අදහස් සෘශ්වදේයේ ද පැහැදිලිව සඳහන් කර ඇත. එය සඳහන් ස්ථාන පහතින් දක්වා ඇත්තමු.

<u>ගීතිකා අංකය</u>	<u>වාක්ය අංකය</u>
16	20
27	02
28	02
36	13

අතර්වාචදේයේ ද ග්රන්ථ අංක නවයකි පස් වැනි ගීතිකාවේ 37, 38, 39 යන වාක්යය යන්හි ද මාංශ අනුභවයට අනුමැතිය දී ඇත. මීට අමතරව ස්වාමි විවකොනන්දගේ දෂේනා අධ්ගු “The Complete Works of Swami Vivekananda” යන ග්රන්ථයේ තුන් වැනි වළුමේ 174 වැනි පිටුවේ මසෙසේ සඳහන් කර ඇත. “එක් කලකෙ ඉන්දියාවේ බ්රාහ්මණයන් ගව මස් අනුභව නොකළේ නම් ඔවුන්ව බ්රාහ්මණයින්

ලසෙ සලකනු නොලැබීය.” එම ගීර්ණපියම 536 වැනි පිටුවට පැරණි හින්දු ආගමික සිරිත් විරිත් අනුව යමකේ හොඳ හින්දු භක්තිකයකේ බවට සලකනු ලැබුවේ ඔහු ගව මස් අනුභව කරන්නේ නම් පමණි යනුවෙන් සඳහන් වේ.

එසම මහා භාරතයේ අනුශාසනා පර්වයේ 88 වැනි පරිච්ඡේදයේ යෝධිෂ්ඨිරා සහ පිතාමා හිෂ්මා අතර සංවාදයක් සඳහන් වේ. එහිදී යෝධිෂ්ඨිරා හිෂ්මාගෙන් අසන්නේ අප සතුව වස්තුවලින් කුමක් දානයක් වශයෙන් පුජා කළහත් මිය ගිය මුතුන් මිත්තන්ට ක්ෂය නොකළ හැකි සදාකාලික විමුක්තියක් ලැබෙන්නේදැයි යන්නයි. ඊට පිළිතුරු ලසෙ හිෂ්මා ඉතා දීර්ඝ වස්තරයක් ඒ සඳහා ඉදිරිපත් කරයි. එක් එක් සතුව ගේ මාංශ පුජාව අනුව විමුක්තිය ලැබෙන දින ගණන සඳහන් වෙයි.

සහල් වලින් පිසින ලද බත්, ධාර්ලි වැනි කෘම බීම දුන්නේ නම් මාසයක කාලයක් විමුක්තිය ලැබේ.

අලුත් මාළු වලින් එම දානය දුන්නේ නම් මාස දෙකක විමුක්තිය ලැබේ. බැටපු මස් දානයෙන් මාස තුනක් ද,
හා මස් දානයෙන් මාස හතරක් ද,
එළු මස් දානයෙන් මාස පහක් ද,
කුරුලු වර්ග වල මස් දීමෙන් මාස හයක් ද,
උරු මස් දානයෙන් මාස හතක ද ,
විත්රමග මස් දානයෙන් මාස අටක ද,
කෘෂ්ණසාර මුව මස් දානයෙන් මාස නවයක් ද,
සසෙව මුව මස් දානයෙන් මාස දහයක් ද,
මී හරක් මස් දානයෙන් මාස එකොළහක් ද,
හරක් මස් දානයෙන් අවුරුද්දක් ද මෝක්ෂය ලැබේ.

ඉහත සඳහන් කුරුණු විමසා බැලීමේදී හින්දු භක්තිකයින් වර්තමානයේ බහුතරයක් මාංශඅනුභවයෙන් වැළකී සිටියද, හින්දු දහමේ මුලාශ්රයන්ගෙන් අපට පැහැදිලි වන කුරුණක් නම් මාංශ ආහාර අනුභවය එහි තහනම් කර නැති බවයි.

“රාවය” පුවත් පතේ කර්තෘ වික්ටර් අයිවන් මහතා විසින් 2013 ජූනි ඉරිදා කලාපයට “හරක් මස් වාදය ” නමින්

ඉදිරිපත් කළ ලිපියෙන් උපුටා ගත් කඟටසක් පහතින් ඉදිරිපත් කඟට ඇත්තලෙ.

“පසුගිය වසෙක් පහතමා” දිනයලේ ගව ඝාතනයට හා හරක් මස් කෑමට වරමාධය පළකරමින් හික්ෂුන්වනන්සමන් දළදා මාලිගාව ඉදිරිපිටදී සිය සිදුරට ගිනි තබා ගනිමින් දිව නසා ගත්තයි. එක් දූෂේපරමේ දූෂේපාලන ලබේකයකු ඉන්ද්රරතන හිමියන්ගමේ එම ක්රියාව හඳුන්වා තිබුනමේ සත්ව අහිංසාව වනුවෙන් වසෙක් දිනයලේ කරන ලද බමෝසත් ක්රියාවක් වශයෙනි. කිරිපිටි ආනයනය වනුවෙන් දැවැන්ත ධනස්කන්ධයක් රටට දරන්නට සිදුවී තිබෙන බැවින් රටට අවශ්ය කිරි රටමේ නිපදවා ගතයුතුයැයි කියා බරේහන් දනේනමාද මම දූෂේපරමේහුය. හරක් මස් වරමාධී ප්රතිපත්තියක් රටමේ කිරිපිටි පාලනය කමේලු කිරීමට හඳුන්වන බව ඔවුන්ට නොපෙනෙන්නයි.

පව් නැති කුකුළු මස්

ගව පට්ටි පාලනය ගැන කතා කිරීම මහනගරකට පසුවට තබා අපට මම සාකච්ඡාව කුකුළු පාලනයෙන් ආරම්භ කළ හැකිය. කුකුළුන්ගෙන් සාකච්ඡාව ආරම්භ කිරීම වැදගත් වන්නමේ හදේයකින් තමරව සියලු ජනවර්ගද සියලු ආගමේවලට අයත් අයද අන් සියල්ලන්ටත් වඩා සියලු ආගමේවලට අයත් පැවිද්දන්ද කුකුළු මස්ද බත්තරද ආහාරයට ගන්නා නිසාය. අනෙක් අතට පැවිද්දන් හැර සියලු ආගමේවලට අයත් ජනයා කුකුළු පාලනයමේ යදෙන නිසාය.

කුකුලාද පණ ඇති පීවියකේ. කුකුලන් මරන ආකාරයද ලස්සන නැත. බලේල කැපු පසුද මැරෙන තකේ කරන උගමේ දැගලිල්ල දකින කනෙකු තුළ මහත් සංවගේයක් ඇතිවිය හැකිය. කුකුලන් මරන ස්ථානවල වටාපිටාවද ඒ ස්ථාන පිරිසිදු කරන තකේ අවලස්සනය. ඒ සියල්ල එසමේ තිබියදීත් බණද්ධයන්ද ඇතුළු ලංකාවමේ සියලු ආගමේ අදහන්නමේ කුකුළු මස් ආහාරයට ගන්නමේය. සියලු ආගමේවලට අයත් පුජකයමේද කුකුල් මස් ආහාරයට ගන්නමේය. වනෙන් කිසිම මසක් සමේ ම කුකුළු මස් ද නොකන අය සිටිය හැකිමුත් ඔවුන්ගමේ සංඛ්යාව විශාල නැත. අද ගමේබද අධිෂිතකරණ යන්තර ඇති පුංචි කඩවල පවා කුකුළු මස් විකුණන්නයි. කුකුළු බත්තරද ලංකාවමේ ජනප්රිය ආහාරයකි. බත්තර හිඟ කාලවලදී අසහනයක් ඇතිවීම වළකනු පිණිස ආණ්ඩුව පිටරටවලින් ද බත්තර ආනයනය කරන්නගේය.

කුකුළු පාලනය සිය ආර්ථික මාර්ගය කොටගත් විශාල ජනතාවක් රටේ සිටින්නේය. ඔවුන්ට වසේකිරීමට හැකිවී තිබෙන්නේ කුකුළු මස් හා බත්තර කන ජනතාවක් රටේ සිටින නිසාය. කුකුළුන් මැරීම තහනම් කළහමත් හෝ කුකුළු මස් හා බත්තර කෑමෙන් මේ රටේ ජනතාව වැළකී සිටින තනකට ගියහමත් රටේ කුකුළු පාලනය තදින්ම නැති වුවහොත් දශක බවට පත්වන්නේය.

කුකුළාගේ තත්වයට වඩා හරකාගේ තත්වය ලංකාවේදී වෙනස්ය. හරකාගේ කිරිවලට නම් මතභේදයක් නැත. රටේ සියලු ජනවර්ගවලට හා ආගම්වලට අයත් ජනයා පොදුවේ කිරි බොති. අමු කිරි නොවේ නම් ආනයනය කළ කිරිපිටි හෝ බොති. එහෙත් හරක් කිරිවලට ඇති පොදු බව හරක් මස්වලට නැත. හින්දුහු පොදුවේ ගව මස් නොකති. එහෙත් ඔවුහු කුකුළු මස් හා චලුමස් කති. බෞද්ධයන් අතර ද ගවමස් නොකන පිරිසක් සම කන පිරිසක් ද සිටිති. හරියටම සංඛ්‍යාලබ්ධ නැතත් සමහරවිට නොකන අයගේ ප්රමාණය වැඩිවිය හැකිය. ක්රිස්තු හක්තිකයෝ ද ගව මස් කති. ගව මස් මුස්ලිම් ආගමිකයින්ගේ ජනප්රියම ආහාරය ලෙස සැලකිය හැකිය හැකිය.

සියලුදෙනාට කිරි අවශ්යය. ඒ ගැන කාටවත් මතභේදයක් නැත. රටට අවශ්ය කිරි රටමේ නිපදවා ගතහැකි නම් කිරිපිටි ආනයනය සඳහා වැයකරෙන දැවැන්ත වදනේ මුදල් කන්දරාව වනෙත් ප්රයෝජනවත් දශක සඳහා යොදා ගත හැකිය. ඒ මගින් ගවපට්ටි පාලනය රටේ වැදගත් ආර්ථික මාර්ගයක් බවට පත්කර ගත හැකිය. අමු කිරිවලට ලැබී තිබෙන ඉහළ සහතික මිල, ගවයන් රක්ෂණය කිරීමට ලැබී තිබෙන ඉඩ, ගම්වල බොහෝ කුඹුරු ඉඩම් වගා නොකොට පුරන් වීමට ඉඩ හැර තිබෙන තත්වයක් යටතේ ඒ ඉඩම් පහසුවෙන් තණබිම් බවට පත්කර ගැනීමේ හැකියාව යන සාධක සැලකිල්ලට ගත්විට ගව පට්ටි පාලනය ලාභදායී ආර්ථික මාර්ගයක් බවට පත්කළ හැකිය.

මස් නැතිව කිරි තිබිය හැකිද?

එහිදී මනුකළ හැකි මූලික තර්කයක් වනුයේ හරක් මස් කර්මාන්තයක් නැතිව කිරි ආර්ථික වශයෙන් ලාබදායී කර්මාන්තයක් බවට පත්කළ හැකිද යන ප්රශ්නයයි. ඕනෑම සත්ව පාලනයකදී මස් ප්රයෝජනයට නොගන්නේ නම් එම සත්ව පාලනය ආර්ථික වශයෙන් ඵලදායී විය නොහැකිය. එය පිළිගත් රීතියකි. මස් පිණිස නොගෙන බත්තර සඳහා පමණක් කුකුළුන් ඇති කිරීම ආර්ථික වශයෙන් ඵලදායී වන්නේ නැත.

මස් ප්රයෝජනයට නගෙන කිරි සඳහා පමණක් හරකුන් ඇති කිරීම ද ආර්ථික වශයෙන් ඵලදායී වන්නේ නැත.

රට කිරි වලින් ස්වයංපෝෂිත කිරීමට අවශ්ය නම් දිනකට ලීටර 20ක් 25ක් අතර ප්රමාණයකින් කිරි ලබාගත හැකි හඹාද වර්ගවල හරකුන්ගෙන් සමන්විත කිරිපට්ටි පාලනයකට රට යොමු කළ යුතුය. එක යායට පුරන් වී තිබෙන කුඹුරුවල ප්රමාණය සැලකිල්ලට ගත්විට ඒවා හරකුන්ට තණ නිපදවන තණ පිට්ටි බවට පත්කළ හැකි නම් ඒවා ද ආර්ථික වශයෙන් ඵලදායී ඉඩම් බවට හැරවිය හැකිය. එහෙත් දියුණු හරකුන්ගෙන් යුත් ගවපට්ටි පාලනයකට මිනිසුන් මුදල් ආයෝජනය කරනු ඇත්තේ කරනු ලබන ආයෝජනයන්ට සරිලන ලාභයක් උපයාගත හැකි නම් පමණය. උසස් වර්ගයේ හරකුන් 100කගෙන් යුතු ගවපට්ටියක් කිසියම් කෙනෙකු ආරම්භ කළායැ 'යි උපකල්පනය කරමු. හඹාද වර්ගයේ එක හරකුකු සඳහා ඔහුට උපියල් ලක්ෂයක් දකෙක් අතර මුදලක් වැය කරන්නට සිදුවේ. හරකුන්ගේ වයස අවුරුදු තුනේදී උන්ට පැටව් ලැබී කිරි ලබාගත හැකි තත්ත්වයක් ඇතිවේ. එහෙත් එම හරකුන්ගෙන් ඔහුට කිරි ලබාගත හැක්කේ අවුරුදු හතක් තරම් කාලයක් පමණය. ඉන් පසු කිරි ලබාගත නොහැකි අඩුවෙන් කිරි ලබාදෙන ආර්ථික වශයෙන් ඵලදායී නොවන දෙනුන් බවට පත් වේ. ඉන් පසු ඒ හරක් 100ට ඔහු කරන්නේ කුමක්ද? ඔවුන් මැරෙන තුරු නඩත්තු කළ යුතුද? එසේ කළහොත් ඔහුගේ ගවපට්ටි පාලනය අලාභදායී එකක් බවට පත්වන්නේය. හරකුකුගේ ජීව බර කිලෝ 500ක් ලෙස සලකනොත් මස් පිණිස ජීවබරට දීමෙන් උපියල් 75,000ක් පමණ උපයා ගත හැකිය. එවිට සිය දෙනාගෙන් උපයා ගත හැකි ආදායම උපියල් ලක්ෂ 75කි. එම ලක්ෂ 75 ආදායමක් බවට හරවා නගෙන ඔහුගේ කිරිපට්ටි කර්මාන්තය ලාභදායී තත්ත්වයක තබා ගත හැක්කේ කසෙදේ? ඔහුට තම කර්මාන්තය ලාභදායී තත්ත්වයක තබාගැනීම අවශ්ය නම් එම හරක් 100 විකිණිය යුතුමය. රටේ ලාභදායී කිරිපට්ටි කර්මාන්තයක් පවත්වාගෙන යෑමට හැකිවනු ඇත්තේ කිරි ලබා ගත නොහැකි හා ප්රමාණවත් තරමකින් කිරි ලබාගත නොහැකි දෙනුන් මස් පිණිස විකිණීමට පුළුවන්කමක් ඇත්නම් පමණය. එවැනි හරකුන්ට ඉල්ලුමක් තිබිය හැක්කේ රටේ හරක් මස් කර්මාන්තයක් තිබේ නම් පමණය.

ඉන්දියාවේ හරක් මස් නොකන හින්දුන්ට ලාභදායී කිරිපට්ටි කර්මාන්තයක් පවත්වාගෙන යෑමට හැකිවී තිබෙන්නේ හරක් මස් කන මුස්ලිම් ජනතාවක් රටේ සිටින නිසාය. මසට හරක් මැරීම තහනම්

කිරීමකින් විය හැක්කේ රටේ මුළු කිරිපට්ටි කර්මාන්තයම නැතිනංග කිරීමය. දැන් අපට මේ වාදයමේ කෞතුක තිබෙන නිර්මාණවාදය සාකච්ඡාවට ලක් කළ හැකිය.

නිර්මාණවාදය හා ප්රෝටීන්

පීවයේ රසායනික පදනම ලෙස සැලකිය හැක්කේ ප්රෝටීන්ය. සියලුම ප්රෝටීන් වර්ග සෑදී ඇත්තේ ඇමයිනෝ අම්ල වලිනි. හැම පීවයකටම සිය පැවැත්ම සඳහා ප්රෝටීන් අත්යාවශ්යය. තමන්ට අවශ්ය සියලු ප්රෝටීන් නිපදවා ගැනීමේ හැකියාව ලැබී ඇත්තේ ගස්කොළන් වලට පමණය. ගස්කොළන් පොළොවෙන් ලැබෙන නයිට්රජන් වාතයෙන් ලැබෙන කාබන් හා නිද්‍ර වළයෙන් ලැබෙන ශක්තිය එකට එකතු කරගැනීම මගින් තමන්ට අවශ්ය ප්රෝටීන් නිපදවා ගනී. අනකුත් සියලු සත්වයන් ඔවුන්ට අවශ්ය කරන විවිධ වර්ගවල ප්රෝටීන් නිපදවා ගැනීමට අවශ්ය කරන ඇමයිනෝ අම්ල වර්ග ලබා ගන්නේ ආහාර වලිනි.

මිනිස් සිදුරේ පැවැත්මට හා වර්ධනයට අවශ්ය සමහර ඇමයිනෝ අම්ල වර්ග අන්යන්තරික වශයෙන් නිපදවා ගැනීමේ හැකියාවක් නැති ආහාර මාර්ගයන් ම ලබාගත යුතු ඇමයිනෝ අම්ල දහයක් හඳුනාගෙන තිබේ. ඒ අම්ල දහයේ නම මගේ සඳහන් කිරීම අනවශ්යය. ප්රෝටීන ආහාර ගැන කතා කරන විට පෝෂණ විද්යාවේ හා වෛද්ය විද්යාවේ “සම්පූර්ණ ප්රෝටීන” ලෙස සැලකෙන්නේ එම ඇමයිනෝ දහයම ඇතුළත් ආහාර වර්ගය. එම ඇමයිනෝ අම්ල දහයම ඇතුළත් වන්නේ සත්ව ප්රෝටීන්වල පමණය. ශාක ප්රෝටීනවල ඇත්තේ මිනිසාට අවශ්ය ඇමයිනෝ අම්ල වර්ග දහයෙන් එකක් හෝ කිහිපයක් පමණය. පෝෂණ විද්යාවේ හා වෛද්ය විද්යාවේ ශාක ගණයට වැටෙන ප්රෝටීන් “අසම්පූර්ණ ප්රෝටීන්” ලෙස හඳුන්වන්නේ ඒ නිසාය අපේ ශරීරවල බරෙන් පලය හැරුණු විට ඊළඟ ලොකුම පංගුව සමන්විත වන්නේ ප්රෝටීන් වලිනි. ඊට පමේ, අස්ථි, සන්ධි, ඉන්ද්රියයන්, ශ්රන්ධි, නියපොත, රෝම ඇතුළත්ය. ශරීරයේ ඇති ද්රවවලද ප්රෝටීන් ඇතුළත්ය. ශරීරය සෞඛ්ය සම්පන්නව හා නිසි ක්රියාකාරිත්වයක තබා ගැනීම සඳහා ඉහත කී ඇමයිනෝ අම්ල දහයම ඇතුළත් සම්පූර්ණ ප්රෝටීන් ආහාර ආහාරයට ගැනීම අත්යාවශ්යය. විලවලු ආහාරද වැදගත්ය. එහෙත් ශාක ප්රෝටීන් ආහාරවලින් පමණක් එම

අවශ්‍යතාවය සමීපුර්ණ කළ නොහැකිය. නිර්මාණ ආහාර ප්‍රතිපත්තියක තිබෙන අවුල ඇත්තේ එහෙය.

ආගමී මිනිසුන්ට වැදගත්ය. අපේ ශරීරවලට අදාළ ප්‍රශ්නවලදී වැදගත් වන්නේ ආගමික උපදෙස් නොව වෛද්‍ය උපදෙස්ය. සිංහල වර්ගයාට මස් මාළු කෑමෙන් වැළකී නිර්මාණ අනුභව කරන ලෙසට දෛනික කරන්නන්ගෙන් වැඩිදෙනෙකු අන්ත සිංහලවාදීන් ලෙස සලකිය හැකිය. එහෙත් ඔවුන් දැන හෝ නොදැන තමන් ආදරේ කරන වර්ගයා තල්ලු කරන්නේ ක්ෂමේ භූමියකට නොව මහා අගාධයකටය. ඉන් සිදුවිය හැක්කේ රෝගී ජාතියක් ඇති වීමය.

ආහාර අන්තවාදය

අතීත සිංහල බෞද්ධයන් අන්තවාදී ආකල්ප දරන්නන් නොවුහ. ඔවුහු වාරි කර්මාන්තයට ශූරයන් වූහ 'යි කීව හැකිය. ඔවුහු එම වැව් වලින් අල්ලා ගන්නා මාළු ආහාරයට ගත්තෝය. පන්සලේ පංගුව ද පන්සලට ලබා දුන්නෝය. උගුලක් අටවා මුවකු ගන්නකු හෝ වල් උගුරකු අල්ලා ගත්වට ඒ මස් කෑවේ බදොහදාගෙනය. කුරහන් තලප කන්නට තිබෙන හොඳම වියංජනය ලෙස සලකන ලද්දේ දඩමස්ය. රජ මාලිගයට දඩමස් සැපයීමේ රාජකාරිය පැවරී තිබුණේ වැද්දන්ටය. මහාවංශයට අනුව මිහිඳු හිමියන් සෘද්ධි බලයෙන් මිනිත්තලා පර්වතයට වැඩම කළේ දවොනමීපියතිස්ස රජු මුව දඩයමේ යදෙමින් සිටි අවස්ථාවකදීය. බුද්ධාගම වැළඳ ගැනීම නිසා රජවරුන් දඩයම් කිරීමේ සමීපුර්ණය මුළුමනින් අත්හරින ලද බවක් පෙනෙන්නට නැත. ශ්‍රේෂ්ඨ බෞද්ධ රජකු ලෙස සැලකෙන පළමු වන පරාක්‍රමබාහු (1153 – 1186) රජතුමාද සිය අගබසව හා රජවාසල නිලධාරීන් සමග ගෝන දඩයමේ ගිය බව වුවංශයේ සඳහන්වේ.

'රාවයේ කාර්ය මණ්ඩලයේ සාමාජිකයකුගේ බිරිඳක් මීට වසර දෙක තුනකට ඉහත දී රෝගානුරව මිය ගියාය. ඇය මියයන්නට පෙර වෛද්‍යවරයා රෝගය හඳුනාගෙන තිබුණේ සිරෝසියාව ලෙසය. එම රෝගය සාමාන්‍යයෙන් සැලකෙන්නේ අධික මත්පැන් පානය කරන්නන්ට හැදෙන රෝගයක් ලෙසය. එහෙත් ඇගේ වෛද්‍යවරයා ප්‍රකාශ කර තිබෙන්නේ එය නිර්මාණ ආහාර වලට සීමා වීම නිසා ඇතිවී තිබෙන දෛශ්‍ය ලෙසය. ඇය ගුරුවරියකි. ඇගේ සැමියාට අනුව ඇය දැඩි ලෙස නිර්මාණ ප්‍රතිපත්තියක් පවත්වාගෙන ගිය කාන්තාවකි. ඇය එම රෝග තත්වයෙන් ගොඩගැනීම සඳහා විශාල වියදමක් දැරූ

සිංගප්පුරුවට රැගෙන යෑමට සැලසුම් කර තිබුණ ද එහි ගනෙයෑමට නියමිතව තිබූ දිනට පරෙ දින මිය ගියාය.

ප්රසිද්ධ ලබේකයකුගෙන් මට අසන්නට ලැබුණු කතාවක් මසෙයේ. ඔහුගේ බිරිඳ එක් අවස්ථාවකදී මාංශ ආහාර ගැනීම මුළුමනින් නවතා නිර්මාංශ ආහාර පමණක් ආහාර ප්රතිපත්තියකට මාරුවිය. ඉන් ටික කලකට පසුව ඇය නිතර නිතර ලබේ වන තත්ත්වයක් ඇතිවිය. ප්රංශයට ගිය අවස්ථාවකදී ඇය එහි වෛද්‍යවරයකුට පත්වන ලදී. ඇය පරීක්ෂා කිරීමෙන් පසු ඇගේ ආහාර පුරුදු ගැන කරන ලද කුරුණු විමසීමකින් පසුව ඇතිවී තිබෙන රෝගී තත්ත්වයට හේතුව වශයෙන් වෛද්‍යවරයා පෙන්වා දී ඇත්තේ එය මාංශ ආහාර මුළුමනින් නවතා නිර්මාංශ ආහාර වලට මාරුවීම නිසා ඇතිවී තිබෙන විශේෂ තත්වයක් ලෙසය. නැවත සුපුරුදු මාංශ ආහාර පරිභෝජනයට මාරුවන ලෙසට වෛද්‍යවරයා ඇයට උපදෙස් දී ඇති අතර ඉන්පසු ඇය මාංශ ආහාර පරිභෝජනයට යමැවූ බවත් ඉන්පසු නිතර නිතර ලබේවන ගතියෙන් ඇය නිදහස් වූ බවත් ඔහු කීවේය.

ඉන්දියාවේ නම් නිර්මාංශ ආහාර වලට සීමාවූ අය සඳහා ගොඩ නැගුණු ශක්තිමත් ආහාර සංස්කෘතියක් පවතී. එහි ඔවුන්ගේ ආහාර වලේකට ධාන්ය වර්ගයක්, අල වර්ගයක්, රනිල ගණයට වැටෙන ආහාර වර්ගයක්, චලුචලු වර්ග කිහිපයක් හා මෝදු ඇතුළත්ය.. එය මස් මාංශ ද ඇතුළත් මිශ්ර ආහාර වලේක තරම් පෝෂ්යදායී නැතත්, ශ්රී ලංකාවේ නිර්මාංශ ආහාරවලට සීමාවී සිටින අය සාමාන්යයෙන් ආහාරයට ගන්නා ආහාර වලේකට වඩා පෝෂ්යදායකය. ඉන්දියාවට සාපේක්ෂව ගත් කල අපේ රටේ නිර්මාංශ ආහාර සංස්කෘතිය තිබෙන්නේ ඉතාමත් දුප්පත් තත්ත්වයකය.

හරක් මස් හා වර්ග වාදය

දැන් අපට හරක් මස් වර්ගේ වාදය යට ඇති වර්ගවාදී මූලයක් වන ආ හැකිය. අනගාරික ධර්මපාල තුමා හරක් මස් කන්නන් හැඳින් වූයේ වසලයන් ලෙසය. චතුමාගේ හරක් මස් වර්ගේ තුළ යම් පමණක බ්රිතාන්ය වර්ගේයක් තිබුනා සම ම ඊටත් වඩා මුස්ලිම් වර්ගේයක් තිබුණි.

ඉංග්රීසීහු ද හරක් මස් කෑවෝය. ක්රිස්තියානි සිංහලයන් සේම සමහර සිංහල බෞද්ධයෝ ද හරක් මස් කෑවෝය. ඒ සියලුදෙනාට වඩා හරක් මස් වැදගත් කමට සැලකුවේ මුස්ලිම් ජනයාය. අනගාරික

ධර්මපාල තුමා සුළු ජාතිකයින් සම සුළු ආගමිකයින් ද පහත් කොට සැලකුවේය. මුස්ලිම් ජනවර්ගය විතුමාගේ වැඩිම විරෝධයට ලක්වූ ජනවර්ගය ලෙස සැලකිය හැකිය. නූතන සිංහල වර්ගවාදයේ නිර්මාතෘ වරයා වශයෙන් සැලකිය හැක්කේ අනගාරික ධර්මපාල තුමාය. ඔහු සිංහල වර්ගවාදී අදහස් වලට රාමුවක් දී විය පමණක් නොව සිංහල ජනයා අතර පහළ කළේය. 1915 දී ඇති වූ සිංහල මුස්ලිම් කෝලාහලය කෙරෙහි ඔහු සිංහල ජනයා අතර වැපිරූ මුස්ලිම් විරෝධී අදහස් බලපෑවේය.

මුස්ලිම් විරෝධී සිංහල අන්තවාදී කොටස් දැන් උත්සාහ කරමින් තිබෙන බව පෙනෙන්නේ ද නැවත විවැනි අවාසනාවන්ත තත්ත්වයකට රට තල්ලු කිරීමටය. ඒ නිසා රටට හා ජනතාවට විය හැකි විනාශයේ තරම ගැන ඔවුන්ට නිසි අවබෝධයක් තිබෙන බවක් ද පෙනෙන්නට නැත. දමෙල ජනයා සම්බන්ධයෙන් සාධාරණ නොවී අන්තවාදී ප්රතිපත්තියක් අනුගමනය කරන්නට යෑමෙන් රටට හා සමාජයට සිදුවූ විනාශය සුළුපටු නැත. ප්රභාකරන් පරාජය කර ඇතත් දමෙල ආරාධිත වසඳා ගැනීමට තවමත් හැකිවී නැත. එම තත්ත්වය අන්තර්ජාතික තලයේ අප කෙරෙහි බලපාන මහා අවුල් ඇති කිරීමට හේවී තිබෙනවා සම ම එම තත්ත්වය පරෙළා රටේ ඉදිරි ගමන අවුල් කිරීමට ද හේවී තිබේ.

1956 දී භාෂා ප්රශ්නය මතුවූ අවස්ථාවේදී අන්තවාදී තැනකට නොගොස් දමෙල ජනයා සම්බන්ධයෙන් සාධාරණව ක්රියා කිරීමට අපි සමත් වීමු නම් දමෙල ප්රශ්නය ආශ්රයෙන් මේ සා විශාල අර්බුදයක් හෝ විනාශයක් ඇති නොවන්නට ඉඩ තිබුණි. සිංහල අන්තවාදය දමෙල අන්තවාදය පමණක් නොව සිංහල දමෙල දූෂණයට සිංහල හා දමෙල අන්තවාදයන් වනුවෙන් අති විශාල වන්දියක් ගවේන්නට සිදු විය.

ඇතිවූ ඒ සියලු අභාවවාචක අත්දැකීම් වලින් නිසි පාඩම් ඉගෙන නොගෙන දමෙල ප්රශ්නයට අතිරේකව මුස්ලිම් ප්රශ්නයක් ද ඇති කර ගන්නා තැනකට ගියහොත් ඒ වනුවෙන් රටට හා සමාජයට ගවේන්නට සිදුවන වන්දියේ ප්රමාණය දමෙල ප්රශ්නය වනුවෙන් ගවෙන ලද වන්දියේ ප්රමාණයටත් වඩා හුඟක් විශාල විය හැකිය. ඇතිවිය හැකි තත්ත්වයේ බිහිසුණු කමේ තරම පහේනුම් කර දීම සඳහා මට ඉදිරිපත් කළ හැකි සරල තර්කයක් මසෙය.

ප්රශ්න දකෛ තරමේ වනෙස

ලංකාවේ සිංහල දමෙළ වාර්ගික අන්තර් සමීඛන්ධය තුළ සිංහලයන් තුළ එකවිට මහා ජාතික මානසිකත්වයක් සමෙ සුළු ජාතික මානසිකත්වයක් ද තිබුණි. සිංහලයන් රටේ බහුතරය වුවද උතුරේ දමෙළ ජනයා හා දකුණු ඉන්දියාවේ දමෙළ ජනයා එකට ගත් විට සිංහලයන්ට තමන් පනෙනේ තමන් සුළුතරයක් ලෙසය. අනකේ අතට දමෙළයන් ලංකාවේදී සිංහලයන්ට සාපකේෂව සුළුතරයක් වුවද ඉන්දියාවේ හා ලෝක දමෙළ ජනගහනය සමග ගත්විට සිංහලයන්ගේ ප්රමාණයට වඩා විශාල වීම නිසා ඔවුන් තුළද මහජාතික මානසිකත්වයක් තිබුණි. ආරාචුලෝ සංකීර්ණභාවය කරෙහි වී තත්ත්වයද බලපෑවේය.

ලෝක මට්ටමින් ගත්විට ලෝක දමෙළ ජනගහනයේ ප්රමාණය මිලියන 79 කි.. එය ලෝක ජනගහනයේ අනුපාතිකයක් වශයෙන් ගත්විට සියයට 1.14 කි. ලෝකයේ දමෙළ බහුතරයක් සහිත එකම රටක්වත් නැත. විවිධ රටවල ජනගහනයේ අනුපාතිකයක් වශයෙන් ගත්විට වැඩිම දමෙළ අනුපාතිකයක් සිටින රට ලෙස සැලකිය හැක්කේ ශ්රී ලංකාවය. ලංකාවේ දමෙළ ජන අනුපාතිකය සියයට 18 කි. ඊළඟට ජනගහනයේ වැඩිම දමෙළ ජන අනුපාතිකයක් තිබෙන රට වන්නේ මුරුසියස් රටය. එහි අනුපාතිකය සියයට 8.01 කි නුන්වන ස්ථානය හිමි වන්නේ මැලසියාවටය. එහි අනුපාතිකය සියයට 7.20 කි. හතරවන ස්ථානය හිමි වන්නේ සිංගප්පුරුවටය. එහි අනුපාතිකය සියයට 7.10 කි. පස්වැනි ස්ථානය හිමිවන්නේ ඉන්දියාවටය. එහි අනුපාතිකය සියයට 5.63 කි. දමෙළ ජනයා ජීවත්වන අනෙකුත් සියලුම රටවලට දමෙළ ජන අනුපාතිකයක් තිබෙන්නේ සියයට එකකටත් වඩා අඩු මට්ටමකය.

අනකේ අතට ගත්විට මුළු ලෝකයමේ දමෙළ ජනගහනයෙන් සියයට 91 ක්ම (දශ ලක්ෂ 72 ක්) ඉන්නේ ඉන්දියාවේය. ඊළඟට ලොකුම දමෙළ ජනගහනයක් ජීවත් වන්නේ ශ්රී ලංකාවේය. එය දශලක්ෂ 3 කි. එය ලෝක දමෙළ ජනගහනයෙන් සියයට 2.3 කි. නුන්වැනි තැන හිමිවන්නේ මැලසියාවටය. එහි වසෙන දමෙළ ජනගහනය දශලක්ෂ 1.8 කි. එය ලෝක දමෙළ ජනගහනයෙන් 1.42 කි.

දැන් අපට මුස්ලිම් ප්රශ්නයේ තරම සලායා බැලිය හැකිය. ලෝක දමෙළ ජනගහනය මිලියන 79 ක් වන විට ලෝක මුස්ලිම් ජනගහනය මිලියන 1619 කි. ලෝක මුස්ලිම් ජනගහනයේ ප්රමාණය ලෝක දමෙළ ජනගහනයේ ප්රමාණයෙන් විසිගුණයකටත් වඩා විශාලය. දමෙළ

ජනයා ලෝක ජනගහනයෙන් සියයට 1.14 ක් වනවිට මුස්ලිම් ජනයා ලෝක ජනගහනයෙන් සියයට 23 කි. ක්රිස්තියානි ගණයට වැටෙන ආගම් අදහන ජනයා (ඔවුහු ලෝක ජනගහනයෙන් සියයට 31 ක්) හැරුණු විට ලෝකයේ වැඩිම ජනගහනයක් අදහන ආගම ලසෙ සැලකිය හැක්කේ මුස්ලිම් ආගමය.

මුස්ලිම් බහුතරයක් සිටින රටවල් සංඛ්‍යාව 49 කි. රටේ ජනගහනයෙන් සියයට 80 කට වඩා මුස්ලිම් ජනයා සිටින රටවල් සංඛ්‍යාව 38 කි. ලෝකයේ වැඩිම මුස්ලිම් ජනගහනයක් පිවිත් වන්නේ අරාබි හෝ මැද පරෙදිග රටවල නමාව අප පිවිත්වන කලාපය ලසෙ සැලකිය හැකි දකුණු හා අග්නිදිග ආසියාවය. එම කලාපයේ පමණක් පිවිත්වන මුස්ලිම් ජනයාගේ සංඛ්‍යාව බිලියනයකටත් වඩා වැඩිය. ලෝකයේ වැඩිම මුස්ලිම් ජනගහනය සිටින රට වන්නේ ඉන්දුනීසියාවය. එහි වසෙන මුස්ලිම් ජනගහනයේ ප්රමාණය මිලියන 204 කි. ඊළඟට වැඩිම මුස්ලිම් ජනගහනයක් පිවිත්වන්නේ අපේ අසල්වැසි රටක් වන පාකිස්තානයය. එය ගණනින් මිලියන 178 කි. ඊළඟ ලොකුම මුස්ලිම් ජනගහනයක් පිවිත්වන රට වන්නේ අපේ ලඟම අසල්වැසියා වන ඉන්දියාවය. එය ගණනින් මිලියන 177 කි. ඊළඟට වැඩිම මුස්ලිම් ජනගහනයක් පිවිත්වන්නේ අපේ තවත් ළඟ අසල්වැසි රටක් ලසෙ සැලකිය හැකි බංගලාදේශයය. එහි පිවිත්වන ගණන මිලියන 148 කි.

අපට (සිංහලයන්ට) වඩා ප්රමාණයෙන් තරමක් ලොකු වුව ද මුස්ලිම් ලෝක ප්රජාවගේ ප්රමාණය සමග සසඳා බලන විට දමෙළු ලෝක ප්රජාවගේ ප්රමාණය හුඟක් පමණකි. එසේ නිබියදීත් දමෙළු ප්රජාව සමග අවුලක් ඇති කර ගැනීමෙන් අපට සිදුවූ හානිය හා ගවෙන්නට සිදුවූ වන්දිය දැවැන්තය. අප එම අත්දැකීමෙන් නිසි පාඩම් ඉගෙන නොගෙන ලෝක මට්ටමින් දමෙළු ප්රජාව මෙන් විසි ගුණයකට වඩා විශාල මුස්ලිම් ප්රජාව සමග ද අවුලක් ඇතිකර ගන්නට යන්නේ නම් අපට ඒ වනුවෙන් ගවෙන්නට සිදුවන වන්දිය වඩා දැවැන්ත වනු නොවැළැක්විය හැකිය. විනාශයක් ඇති කිරීම පහසුය. ඒ සඳහා අවශ්ය වන්නේ ප්රඥාව නමාව ආවශේයන්ය.